

บทนำ

ยามเมื่อท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสี ไกลออกไปแสงสีส้มนวลตรงขอบฟ้า
สุดปลายผืนน้ำของท้องทะเลบอกละลานยามเย็น บนเกาะส่วนตัวแห่งหนึ่ง
ที่อยู่ในจังหวัดชื่อดังทางตอนใต้ของประเทศ ชายหนุ่มอายุประมาณยี่สิบ
ต้นๆ กำลังเดินเลียบชายหาดไปยังโขดหินด้านหนึ่งของตัวเกาะ

ความสงบร่มรื่นของเกาะแห่งนี้ยังมีอยู่มาก เพราะมันยังไม่ได้ถูก
ปรับปรุงเป็นสถานที่ท่องเที่ยวหรือรีสอร์ทส่วนตัว บนเกาะจึงมีเพียงบ้านไม้
หลังใหญ่หนึ่งหลัง เน้นสร้างแบบให้กลมกลืนกับธรรมชาติของเกาะที่ยังคง
อุดมสมบูรณ์อยู่

ชายหนุ่มเดินไปเรื่อยจนกระทั่งถึงส่วนที่เป็นเนินเขาพอให้ได้ปีนป่าย
เรียกเหงื่อ การเดินจึงเริ่มลำบากมากขึ้น แต่เพราะคิดว่าถ้าขึ้นไปบนนั้น
จะได้เห็นวิวสวยๆ ของที่นี่ โดยไม่รู้เลยว่ามียักษ์ผู้หญิงตัวเล็กคนหนึ่งมอง
มาเห็นเขาพอดีและพยายามร้องเรียกให้หยุด

“คุณลุง อย่าไปตรงนั้น คุณลุง...มันอันตราย!”

เด็กหญิงตะโกนเรียก แต่ผู้ชายที่สวมหมวกสีน้ำเงินและเห็นอยู่ไกลๆ

ตา กลับไม่ได้ยินเสียง เจ้าตัวจึงตัดสินใจวิ่งตามไป ด้วยคิดแบบเด็กๆ ว่า จะช่วยเตือนเขาได้ แม้ว่าในใจลึกๆ แล้วก็กลัวจะโดนดุและถูกทำโทษอยู่เหมือนกัน เพราะผู้ใหญ่สั่งไว้แล้วว่าห้ามออกมาเล่นไกลๆ

หลายนาที่ผ่านไป เด็กหญิงก็วิ่งมาถึงโชดหินตรงจุดที่ก่อนหน้านี้เห็นผู้ชายคนนั้นปีนป่ายขึ้นมา แต่เพราะเป็นเด็กและตัวเล็กกว่า การจะปีนป่ายต่อไปจึงไม่ย่ายนัก

“คุณลุงหายไปไหนแล้วละ”

เด็กหญิงพึมพำ ความกังวลทำให้ปีนต่อไปจนกระทั่งขึ้นมานบนโชดหินที่สูงกว่าเมื่อครู แล้วมองไปรอบๆ ก็เห็นหมวกสีน้ำเงินใบหนึ่งตกอยู่ตรงโชดหินที่อยู่ต่ำลงไปเบื้องหน้าสองชั้น มันเป็นหมวกสีเดียวกับที่ผู้ชายคนนั้นสวมไว้

“หรือว่าเป็นหมวกของคุณลุง!”

เจ้าตัวรีบปีนลงไปเก็บแต่ก็เป็นไปอย่างทุลักทุเลพอสมควรกว่าจะลงไปถึงตรงนั้นได้ พอเก็บหมวกขึ้นมาถือก็มองหาเจ้าของหมวกที่คิดว่าน่าจะอยู่แถวนี้ แต่กลับไม่เจอ

“คุณลุงไปไหน...”

เด็กหญิงพึมพำแล้วก็ชะงักปนตกใจ เมื่อได้ยินเสียงครางและเสียงเรียกเบาๆ ดังมาจากโชดหินด้านล่างที่เจ้าตัวยืนอยู่ เจ้าตัวถอยกรูดไปยืนชิดโชดหินด้านหลัง มือกำหมวกที่ถือไว้แน่นพร้อมกับหลับตาปี คิดว่าโดนผีหลอกเข้าแล้ว

“ใคร...นั่นใคร มีคนอยู่ข้างบนใช่ไหม”

เสียงที่ค่อนข้างเบาดังมาจากที่ไหนสักแห่ง เด็กหญิงลืมหืมตาขึ้นแล้วหันซ้ายหันขวาอย่างระแວดระวัง จนเสียงนั้นดังอีกครั้ง คราวนี้ชัดมากขึ้น

“มีคนอยู่ข้างบนหรือเปล่า ช่วยด้วย...”

คนถูกขอร้องให้ช่วยทำใจกล้าขยับจากจุดที่ยืนพิงโชดหินด้านหลังอยู่ชะโงกหน้าลงไปมอง แล้วก็เห็นว่ามีผู้ชายคนหนึ่งนอนพังพาบอยู่บนพื้นหิน

ซึ่งลึกลงไปประมาณสามเมตรจากจุดที่เจ้าตัวยืนอยู่ ต่ำลงไปอีกนิตก็จะถึงจุดที่น้ำทะเลสามารถเอ่อขึ้นมาได้

“คุณลุง!”

เด็กหญิงดีใจที่หาตัวคุณลุงที่เห็นเจอแล้ว และโล่งใจที่อีกฝ่ายไม่ใช่ผิอย่างที่กลัวในตอนแรก จึงปีนป่ายโขดหินขึ้นแรกลงไป เพื่อจะมองให้ชัดมากขึ้น แต่เพราะเจ้าตัวดันเรียกออกไปแบบนั้น ทำเอาคนที่ถูกเรียกว่าคุณลุงถึงกับหัวหน้าแม้วจะเจ็บอยู่ แล้วจึงแก้ไขความเข้าใจผิด

“แค่พี่ก็พอ ยังไม่แก่ขนาดนั้น” เขาบอกแล้วรีบห้ามเมื่อเห็นเด็กหญิงทำท่าจะปีนลงมายังโขดหินอีกชั้นที่มีอันตรายมากขึ้น “อย่าลงมาตรงนี้ มันอันตราย!”

“แต่พี่บาดเจ็บ มีเลือดออกด้วย หนูมีผ้าเช็ดหน้า” เด็กหญิงว่าแล้วหยิบผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋าทางเกงออกมาให้เขาดู เพราะเห็นแผลที่ขมับข้างหนึ่งของเขามีเลือดไหลซึม

คนถูกยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ยิ้มขอบคุณในความหวังดีแบบเด็กๆ แต่เขาไม่สามารถหยิบหรือแม้แต่เอื้อมมือไปรับได้ เพราะขาของเขาหักจากการตกลงมาจากโขดหินเมื่อครู่

“ไม่เป็นไร แผลแค่นี้พี่ทนได้ แต่หนูอย่าลงมาตรงนี้เลย ถ้าตกลงมาอีกคนจะยิ่งแย่” เขาบอกแล้วถามต่อ “หนูมีผู้ใหญ่มาด้วยหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ หนูวิ่งตามคุณลุง เอ๊ย พี่ มาคนเดียว หนูเห็นพี่มาทางนี้ จะบอกว่ามันอันตราย หนูตะโกนเรียกแล้วแต่พี่ไม่ได้ยิน ก็เลยวิ่งตามมาบอก”

“ไม่ทันแล้ว” เขายังมีเก๋ใจพูดเล่นกลับไปทั้งที่เจ็บอยู่ “หนูกลับไปตามผู้ใหญ่มาช่วยพี่ได้ไหม”

“แต่ถ้าหนูกลับไปแล้วพี่เป็นอะไรขึ้นมาล่ะ”

“ไม่เป็นไร พี่ทนไหว รีบไปบอกผู้ใหญ่ให้มาช่วยเถอะ”

เด็กหญิงพยักหน้ารับแล้วเตรียมปีนโขดหินกลับไปทางเดิม ผู้ชาย

ที่นอนพังพาบอยู่จึงพยายามขยับตัวเท่าที่จะขยับได้เพื่омองตามเด็กหญิงที่กำลังปีนขึ้นไป เหมือนเอาใจช่วยให้ทำสำเร็จและภาวนาให้ปลอดภัยไปด้วย

เขามองเด็กหญิงปีนกลับขึ้นไปจนเกือบจะถึงที่หมายข้างบนก็เบาใจเพราะจำได้ว่าพ้นจากตรงนั้นไปแล้วมันจะพาลงไปยังโชดหินอีกด้านที่เขาปีนขึ้นมาและไม่อันตรายเหมือนกับตรงนี้ จึงละลายตาไปครู่หนึ่ง เพราะรู้สึกเจ็บขาจากการขยับ

แต่แล้วจู่ๆ ก็ต้องตกใจ เมื่อได้ยินเสียงร้องดังขึ้น

“ไฉ่...หนูเจ็บนะ!”

เขาเงยหน้ามองจังหวะเดียวกับที่ร่างของเด็กหญิงร่วงลงมากระแทกกับโชดหินที่อยู่เหนือเขาขึ้นไปพอดี!

๑

บริเวณโถงทางเดินในอาคารสำนักงานของโรงแรมที่อยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา นักศึกษาสาวเจ้าของใบหน้ารูปไข่สวยหวานและมีแก้มป่องน่าหยิกเป็นเอกลักษณ์ เดินออกมาจากห้องห้องหนึ่ง หลังจากที่เจ้าตัวเข้าไปเมื่อสองชั่วโมงก่อนหน้านี้ เพื่อสอบสัมภาษณ์และสอบข้อเขียน

หล่อนตรงไปยังบันไดเพื่อลงสู่ล็อบบี้ชั้นล่าง ใบหน้าสวยเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม เพราะผลสอบสัมภาษณ์และข้อเขียนด้านภาษาอังกฤษออกมาแล้วว่าหล่อนผ่านฉลุย ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดหล่อนก็จะได้ฝึกงานที่นี่ในอีกสองอาทิตย์ข้างหน้า

แสนรัก สิริภัทร์ เป็นหลานสาวของ สินธร สิริภัทร์ รุ่นน้องของมงคล พิศิตราภักดิ์ ซึ่งเป็นเจ้าของโรงแรมแห่งนี้ ทั้งที่สินธรผู้เป็นปู่เองก็เป็นเจ้าของโรงแรมเหมือนกัน แต่ว่าเป็นโรงแรมระดับสามดาว ไม่ได้ใหญ่โตเหมือนที่นี่

ผู้เป็นปู่แนะนำให้หล่อนมาฝึกงานที่นี่ แทนที่จะให้ฝึกงานที่โรงแรมของตัวเอง เพราะไม่อยากให้หล่อนมีปัญหาหัวนวดใจกับแม่เลี้ยง เนื่องจาก

หล่อนไม่ใช่หลานสายตรงที่มีสิทธิ์ใดๆ ในบ้านสิริวัตร เพราะเป็นแค่ลูกที่เกิดจากเมียน้อยของพ่อ

หลายสิบปีก่อน นาดลผู้เป็นพ่อมีภรรยาและลูกสองคนอยู่แล้วก่อนที่จะมาเจอเมณีพร แล้วคบหากันจนขึ้นสู่สาวและสานสัมพันธ์ลึกซึ้ง จนกระทั่งมีแสนรักออกมา

นาดลไม่ได้พาแสนรักเข้ามาอยู่ในบ้านสิริวัตรตั้งแต่แรก แต่เพิ่งพาเข้ามาหลังจากที่เมณีพรล้มป่วยและจากไปอย่างกะทันหัน ตอนนั้นแสนรักอายุได้แปดขวบ หล่อนเพิ่งมารู้ตอนโตว่า พ่อไม่ได้รักพิมพ์นรีผู้เป็นแม่เลี้ยงเลยแม้แต่น้อย แต่ที่ยอมแต่งงานด้วย เพียงเพราะความเหมาะสมและตามใจคุณย่าที่เป็นใหญ่ที่สุดในบ้านในขณะนั้น

หลังจากแสนรักเข้ามาอยู่ในบ้านสิริวัตรแล้ว ก็ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไป นอกจากแค่ได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่อ นอกนั้นแล้วหล่อนก็ไม่มีสิทธิ์ไม่มีเสียงอะไรในบ้าน เหมือนคนมาขออาศัยอยู่มากกว่า แม่เลี้ยงกับพี่สาวไม่ชอบหล่อนอย่างออกนอกหน้า ส่วนพี่ชายก็ไม่ชอบเหมือนกัน แต่เขาไม่มายุ่งและไม่สนใจหล่อน มีแต่ภริยาผู้เป็นพี่สาวเท่านั้นที่ชอบกลั่นแกล้งหล่อนบ่อยๆ แต่แสนรักก็ไม่เคยบิปรากบอกให้นาดลรู้

จนกระทั่งวันหนึ่ง นาดลเสียชีวิตจากการตกบันไดและเส้นเลือดในสมองแตก ทำให้ชีวิตของหล่อนถึงจุดพลิกผันรอบที่สอง จากที่เสียแม่ไปก็ต้องมาเสียพ่อไปอีก โชคดีที่สินธรผู้เป็นปู่ให้ความเมตตา ยอมให้อยู่ในบ้านสิริวัตรต่อไปได้ หล่อนจึงเริ่มติดคุณปู่ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ท่านเองก็รักใคร่เอ็นดูหล่อนมากเช่นกัน

ว่าการที่ผู้เป็นปู่เอ็นดูแสนรักทำให้พิมพ์นรีเข้าใจผิดว่า ท่านคิดจะยกทรัพย์สินสมบัติรวมทั้งโรงแรมและรีสอร์ทให้แก่แสนรักแทนลูกของหล่อน จนท่านต้องประกาศต่อหน้าทุกคนอย่างชัดเจนว่าแสนรักไม่มีสิทธิ์ใดๆ ในโรงแรมและรีสอร์ท

แต่แม่สินธรจะประกาศออกไปอย่างนั้น แต่พอกลับหลังแม่เลี้ยงและ

ทุกคนแล้ว ผู้เป็นบรู๊บอกหล่อนว่า ที่ท่านไม่ยกโรงแรม รีสอร์ท หรือแม้แต่ หุ่นของโรงแรมให้แสนรักเลยแม้แต่ส่วนเดียว ไม่ใช่ที่ท่านไม่รัก แต่เพราะ รักจึงไม่อยากให้หล่อนต้องมาวุ่นวายกับการแก่งแย่งชิงผลประโยชน์ และ รู้ดีว่าจะทำให้หลายๆ ฝ่ายเกิดความไม่พอใจ จึงกันแสนรักออกจากวงจรนี้ และได้ทำพิธีกรรมมอบทรัพย์สมบัติไว้ให้แสนรักต่างหากแล้ว เพื่อว่า ถ้าท่านเกิดเจ็บป่วยและจากไป แสนรักจะได้ไม่ลำบาก

หล่อนเข้าใจและขอบคุณสินธร แล้วจึงมุ่งมั่นตั้งใจเรียนโดยเลือก เรียนด้านภาษาตามที่สินธรแนะนำ เพราะสินธรมองว่าถึงจะไม่อยากให้ หล่อนก้าวเข้ามายุ่งเรื่องการบริหารธุรกิจของครอบครัว แต่ถ้าหล่อนเลือก ทำงานในสายงานนี้ ตัวท่านก็ยังพอมีคนรู้จัก และช่วยฝากเข้าทำงานใน องค์กรดีๆ ได้

แสนรักเดินลงบันไดและกำลังจะเดินตรงไปยังประตูทางเข้าด้านหน้า อาคาร แต่เดินไปได้ไม่ถึงไหน ก็ถูกผู้หญิงที่เพิ่งออกจากลิฟต์ร้องเรียกไว้

“แสนรัก”

เจ้าของชื่อชะงักฝีเท้าพลางหันตามเสียงเรียก ก็เห็นนุชภาผู้ช่วยของ หัวหน้าฝ่ายฝึกอบรมพนักงานที่หล่อนเจอตอนส่งข้อสอบวัดความรู้

“ลืมเอกสารจ๊ะ” นุชภายื่นเอกสารให้ ปากก็บอกไปด้วย “นี่พี่ว่าถ้าลง มาไม่ทัน จะวอบอก รมภ. ให้เรียกแสนรักไว้ เพราะคิดว่าจะยังไม่ทัน ออกไปพ้นประตูโรงแรม”

“ขอบคุณค่ะพี่แวว ขอโทษด้วยนะค่ะที่ทำให้พี่แววต้องเอามาให้” หล่อนกล่าวขอบคุณพลางรับแฟ้มเอกสารพลาสติกมาถือ รู้ลึกผิดที่ต้องเป็น ภาระให้คนอื่น แต่นุชภาไม่ถือสาเกี่ยวกับเรื่องนี้

“ไม่เป็นไรจ๊ะ แล้วนี่กลับบ้านเลยหรือเปล่า หรือจะไปแวะที่ไหนต่อ แล้วกลับยังงี้”

“เดี๋ยวแสนรักไปขึ้นมอเตอร์ไซด์วินแล้วไปต่อรถไฟฟ้าอีกทีค่ะ”

“จ้ะกลับบ้านดีๆ นะ”

“คะพี่แวว”

แสนรักรับคำแล้วยกมือขึ้นไหว้ แต่หูหล่อนแววเสียงพนักงานที่อยู่ห่างออกไปใกล้กับลิฟต์อีกตัวอยู่ช่อคนคนหนึ่งออกมา ทำให้ต้องหันไปมอง พบผู้ชายร่างสูงดูสะอาดสะอ้าน แต่แฝงไว้ด้วยความแข็งแกร่งและแฝงความรู้สึกลำเอียงออกมา ไหล่กว้างภายใต้เสื้อสูทเรียบหรูสีเทาเข้มของเขาให้ความรู้สึกของการปกป้อง เลี้ยวหน้าด้านข้างคมเข้ม จมูกโด่งเป็นเส้นรับกับใบหน้า ชวนให้อยากรู้เหลือเกินว่าถ้าหันมาจะหล่อเหลาสักแค่ไหน

หญิงสาวมองแล้วก็คิดว่าเขาต้องเป็นคุณครูตคนเดียวกับที่หล่อนเคยได้ยินแต่ชื่อจากคำบอกเล่าและคำชื่นชมของคุณปุมมาตั้งแต่เด็กแน่ๆ เพราะพนักงานที่อยู่ใกล้เขามีท่าทีนอบน้อมมาก

แต่เขาเหมือนจะรู้ตัวว่าถูกมอง เพราะจู่ๆ เขาก็หันมา แรกสตากัน เขาทำให้หล่อนสะดุ้งเพราะดวงตาคมเหมือนกับจะมองทะลุผ่านร่างหล่อนได้ พานทำให้เขี้ยวของหล่อนเหมือนจะอ่อนโยบเสียให้ได้

“อ้าว หล่อลาก หล่อระหวาย หล่ออะไรเบอร์นี้ มาดผู้บริหารขนาดนี้ มิน่าพี่ภูถึงเทียบไม่ติด”

แสนรักคิดในใจพร้อมกับพยายามทำหน้าหนึ่ง ทั้งที่อยากกรี๊ดเต็มแก่ แต่อีกใจก็อดไม่ได้ที่จะนึกเปรียบเทียบกับพี่ชายต่างแม่ของตนเอง ที่มักจะโดนคุณปุมเอาครุฑมาเปรียบเทียบกับให้ฟังอยู่บ่อยๆ

“พี่ภูซิดซ้ายเลย”

หญิงสาวคิดแล้วจึงเป็นฝ่ายหลบตาก่อน พอดีกับที่เขาหันไปพูดกับคนที่เดิมตามมา แล้วเดินไปอีกทางหนึ่ง หล่อนจึงได้แต่มองตามไปและยิ้มในใจ ถ้าเพื่อนๆ มาเห็นคงกรี๊ดแตกแน่

เมื่อครุฑเดินจากไปแล้ว นุชภาที่เห็นหล่อนยังตะลึงกับความหล่อของเจ้านายก็เอ่ยแซวกึ่งบอก

“นั่นคุณครูต เป็นกรรมการผู้จัดการของที่นี่ หล่อใช่ไหมล่ะ นั่นนะเจ้าชายน้าแข็งของโรงแรมเลยจ๊ะ”

นุชภาอดไม่ได้ที่จะพูดถึงเจ้านาย ที่ถูกพนักงานทั้งหลายแอบเรียก
ลับหลังว่าเจ้าชายน้ำแข็งเป็นเพราะความหล่อเหลา บวกกับมาดนิ่งๆ และ
ดวงตาที่ดูดุทั้งที่ยังไม่ได้ทำอะไร แต่กลับทำให้คนเกรงกลัวได้ ถึงขนาดมี
สามหัวโลกที่ทำงานด้วยกันมานาน แอบเป็นเอฟซีเจ้านายด้วย

หล่อนฟังแล้วก็ได้แต่ยิ้ม ไม่ได้พูดเรื่องของศรุตต่อ นอกจากยกมือ
ไหว้ผู้ช่วยฝ่ายอบรมอีกครั้ง แล้วจึงขอตัวกลับบ้าน นุชภาจึงกลับไปทำงาน
ตามเดิม

แสนรักเดินออกมาจากอาคารแล้วเดินไปตามทางเท้าที่อยู่ด้านข้างของ
ถนนส่วนบุคคลของโรงแรมซึ่งเป็นทางให้รถวิ่งเข้าออก หล่อนเดินมาเรื่อยๆ
จนกระทั่งออกมาถึงด้านหน้าทางเข้า ตรงที่มีป้อมของพนักงานรักษาความ
ปลอดภัย ก็หยุดทักทายลงยาม เพราะตอนขามาได้รับความอนุเคราะห์จาก
ลุงพนักงานรักษาความปลอดภัยช่วยบอกทางให้ว่าสำนักงานของโรงแรมนี้
ต้องไปที่ไหน

เนื่องจากโรงแรมแห่งนี้มีสองอาคาร อาคารที่ใหญ่และสูงกว่าคือส่วน
ของลูกค้าและการให้บริการ ส่วนอาคารสูงห้าชั้นที่อยู่ติดกัน คืออาคาร
สำนักงานของโรงแรม ถ้าไม่รู้ว่าจะเดินไปผิดอาคารได้

“เรียบร้อยไหมหนู”

“เรียบร้อยค่ะ ขอบคุณนะค่ะคุณลุง”

แสนรักบอกพร้อมกับส่งยิ้มกว้างให้แล้วเดินเลี้ยวออกจากเขตของ
โรงแรม หล่อนเดินไปจนกระทั่งเกือบถึงป้ายจอดรถประจำทาง แต่จู่ๆ กลับ
มีผู้ชายคนหนึ่งวิ่งสวนมา แล้วกระชากกระเป๋าสะพายของหล่อนอย่างแรง

“ไอ้ย!”

หญิงสาวร้องพร้อมกับที่ร่างถลาไปตามแรงกระชาก แพ้มเอกสาร
พลสติกที่กอดอยู่พลันหล่นลงไปกับพื้น ส่วนคนที่กระชากกระเป๋าของ
หล่อนก็วิ่งหนีไปอย่างรวดเร็วพร้อมกับกระเป๋านมื่อ

หล่อนมองตาม พอรู้ว่าเพิ่งถูกวิ่งราวไปหมดๆ เลือดความบ้าและ

ตัวตนอีกด้านหนึ่งก็เปิดเผยออกมา เพราะความจริงแล้วหล่อนไม่ใช่สาวน้อย
เรียบง่ายดั่งผ้าพับไว้ ซึ่งจะทำให้ตัวเรียบง่ายเฉพาะกับผู้ใหญ่และคนที่เคารพ
เท่านั้น แต่กับคนที่ทำตัวไม่น่าเคารพและไม่น่าให้อภัย มันก็จะเป็นอีกเรื่อง
หนึ่งเลย!

“เฮ้ย! หยุดนะ ไอ้ขโมย เอากระเป๋าคืนคืนมานะ!”

แสนรักร้องตะโกน รีบเก็บแฟ้มขึ้นมาแล้ววิ่งตามมันไป โชคดีที่หล่อน
ใส่รองเท้าผ้าใบ ไม่ใช่รองเท้ามีส้น กระโปรงนักศึกษาที่เป็นกระโปรงพลิตลัน
คลุมเข้าทำให้วิ่งสะดวก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังโซคร้ายอยู่อย่างหนึ่ง นั่นคือ
บนทางเท้าเบื้องหน้าไม่มีผู้คนเดินผ่านมาพอให้ช่วยหยุดคนร้ายได้เลย

หญิงสาววิ่งตามคนร้ายไปจนกระทั่งเกือบตามมันทัน แต่จู่ๆ มันกลับ
วิ่งลงไปในถนนใหญ่ ตัดหน้ารถบีเอ็มดับเบิลยูสีขาวที่กำลังแล่นมา ทำเอา
รถยนต์คันสวยถึงกับเบรคตัวโก่งลั่นถนน ส่วนรถยนต์คันอื่นๆ ที่ขับตาม
หลังมาก็ต้องเบรคตามกันเป็นทิวแถว ผู้คนทั้งสองฝั่งถนนก็พลอยหันมอง
ไปด้วย

เอ๊ยด!

ก้นชนด้านหน้ารถปะทะกับสะโพกของคนร้ายจนมันกระเด็นล้มลง
แล้วกลิ้งไปสองตลบ แสนรักชะงักมองรถยนต์ที่มองคนร้ายที่ด้วยความ
ตกตะลึง แต่หล่อนเห็นชัดเจนว่าคนร้ายไม่ได้โดนชนแบบจังๆ เรียกว่า
แรงกระแทกที่เกิดขึ้นเกิดจากที่ตัวมันวิ่งไปชนรถเองมากกว่า ทำให้ความมี
มนุษยธรรมของหล่อนไม่ทำงาน อีกทั้งความโกรธที่โดนวิ่งราวกระเป๋ามันมี
มากกว่าด้วย!

เจ้าตัวจึงรีบวิ่งเข้าไปคว้ากระเป๋าสานของตัวเอง ซึ่งคนร้ายทำหลุดมือ
และตกอยู่บนพื้น แต่คนร้ายกลับลุกขึ้นมาต้อนที่หล่อนเกือบคว้ากระเป๋
ไปได้ พร้อมกันนั้นมันก็หันมาชี้หน้าข่มขู่

“อย่าเข้ามานะมึง ไม่งั้นกูกระเทีบบึงมึงแน่!”

หญิงสาวชะงักด้วยความเจ็บใจ เกือบจะได้กระเป๋าคืนอยู่แล้วเชียว

จิ้งหะนั้นเองเจ้าของรถยนต์คันสวยที่ถูกคนร้ายวิ่งตัดหน้าก็ก้าวลงมาจาก
รถ หล่นเหลือบไปมองแล้วก็ชะงักเมื่อเห็นว่าเขาเป็นใคร

“คุณศรุต...” หล่นครางอย่างไม่อยากเชื่อว่า ผู้ชายหล่อว์ตายควาย
ล้มคนนั้นจะมาอยู่ตรงนี้

ฝ่ายศรุตที่เพิ่งก้าวลงมาจากรถก็ประเมินสถานการณ์ตรงหน้าทันที
ยิ่งเห็นคนที่วิ่งตัดหน้ารถหันไปพูดกับนักศึกษาสาวด้วยท่าทางคุกคามข่มขู่
แถมในมือมีกระเป๋าสตางค์อยู่ด้วย แค่นั้นก็พอจะเดาได้แล้วว่าวิ่งราวมาอย่าง
แน่นอน แต่เขาไม่ได้สนใจเรื่องนั้น ที่สนใจที่สุดตอนนี้คือ มันวิ่งตัดหน้ารถ
ของเขาและทำให้เขาเกือบเกิดอุบัติเหตุที่ไม่ควรเกิด!

“วิ่งตัดหน้ารถคนอื่นแบบนี้ ไม่คิดจะขอโทษหน่อยหรือ”

“ไม่ใช่เรื่องของมึง!”

คนร้ายหันมาตวาดไล่ หมุนกายหันหลังเตรียมวิ่งตัดหน้ารถฝั่งที่วิ่ง
สวนมาเพื่อหนี แต่เพราะมันหันหลังให้มันแหละจึงกลายเป็นข้อผิดพลาด
ศรุตคว้าอะไรบางอย่างจากบริเวณคอนโซลหน้ารถ ที่เขาเปิดหน้าต่างด้าน
ข้างเอาไว้พอดี แล้วใช้สิ่งที่หยิบมานั้นแหละเขี่ยยิงไล่คนร้าย

พลัก!

ร่างของคนร้ายเซถลาด้วยความเจ็บ เพราะสิ่งที่เขาขว้างออกไปคือ
เปาเวอร์เบอร์ก แล้วก็รู้ว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้ายของคนร้ายกันแน่ ที่มุม
ของเปาเวอร์เบอร์กพุ่งเข้าใส่ศีรษะของมันเข้าอย่างจัง

“อ๊อย...!”

คนร้ายร้องขณะที่เสียหลักหันทิ่มไปข้างหน้าและเสียจิ้งหะ แสนัก
ใช้จิ้งหะนั้นเข้าไปคว้ากระเป๋าสตางค์ของตนเองมาจากมันอย่างไม่คิดหน้าคิดหลัง
เพราะอยากได้ของคืนมากกว่าสิ่งอื่นใด

ศรุตเห็นดังนั้นก็รีบถลาเข้าไปช่วย เพราะกลัวคนร้ายจะหันกลับมา
เล่นงานหล่น แล้วก็เป็นอย่างที่คิด คนร้ายหันกลับมา แม้จะยังมีหัว แต่
ความโกรธและความฉุนเฉียวมีมากกว่า มันกำหมัดแน่นก่อนจะเอี้ยวตัวมา

แล้วพุ่งหมัดใส่แสนรัก

แต่ครุตเข้าถึงตัวของหล่อนได้ทันเวลา เขาใช้ท่อนแขนปิดหมัดที่ชกเข้าใส่พร้อมกับชกสวนกลับไป เล่นเอาคนร้ายหน้าหงาย ส่วนแสนรักก็ได้แต่อ้าปากค้าง เพราะนอกจากเขาจะชกไปหนึ่งหมัดแล้ว ยังพุ่งเข้าใส่คนร้ายแล้วใช้จังหวะที่คนร้ายคิดสวนกลับ บิดแขนคนร้ายไขว้กัน แล้วใช้ทักษะการต่อสู้ผสมกับแรงเหวี่ยงส่งมันลงไปในนอกร่องกับพื้นได้อย่างง่ายดาย

‘โอ้ เห็นหล่อนี้แบบมาดคุณชาย ไวใจไม่ได้ค่ะ’

แสนรักแอบครางในใจแล้วขอลบภาพความเป็นคุณชายมาดนิ่ง ที่ดูสะอิดสะเอ้งจนไม่คิดว่าจะมีทักษะการต่อสู้ เอากลับไปกองไว้ในมุมในสุดของหลืบที่เล็กที่สุดในใจได้เลย

อดีตใจถัดมา ตำรวจที่ได้รับแจ้งเหตุจากมอเตอร์ไซค์วินที่ขับผ่านมาเจอเหตุการณ์ก็มาถึง จึงรีบเข้ามาจับคนร้ายใส่กุญแจมือ เพื่อไม่ให้หลบหนี พอจัดการเรียบร้อยก็ตั้งใจจะหันมาถามเรื่องราวกับครุต แต่เขากลับหันไปหานักศึกษาสาวที่อยู่ใกล้ๆ เสียก่อน แล้วดูใส่ชนิดไม่สนใจว่าตำรวจจะอยากพูดอะไรกับเขา เพราะเขาก็โกรธหล่อนด้วยที่ทำอะไรไม่ยั้งคิด

“ไม่ได้คิดถึงผลลัพธ์อะไรเลยใช่ไหม ถึงวิ่งเข้าไปหาคนร้ายแบบนั้น รู้ไหมว่ามันอันตรายและเสี่ยงมากแค่ไหน ต้องคิดให้มากกว่านี้ก่อนจะทำอะไรลงไป ไม่อย่างนั้นคนอื่นเขาจะเดือดร้อน”

แม้คำเสี่ยงจะราบเรียบติดขริม ไม่มีอาการตะคอกเสียงดังหรือว่าใช้คำพูดเสียดแทงใดๆ แต่คำนั้นก็ทำเอาคนโดนดุถึงกับจ๋อย เถียงไม่ออกเลยสักคำเดียว

เจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นแล้วก็เปลี่ยนใจยังไม่เข้าไปแทรกตอนนี้ เปลี่ยนเป็นวิหุเรียกขอกำลังสนับสนุน เพื่อจะได้พาตัวคนร้ายขึ้นรถไปยังสถานีตำรวจ

ส่วนครุตกับแสนรักก็ต้องไปให้ปากคำที่สถานีตำรวจด้วยเหมือนกัน ทำให้หล่อนตกที่นั่งลำบาก ต้องอาศัยรถของเขาไปยังสถานีตำรวจ ระวัง

ทางที่นักรถไปแสนรักก็โดนชักประวัติไปด้วย เพราะครุฑจำหน้าหล่อนได้จากตอนที่เห็นในลือบบีของโรงแรม

“เธอเป็นนักศึกษาที่จะมาฝึกงานกับโรงแรมของฉันใช่ไหม”

ครุฑเอ่ยถามแต่ตายังมองถนนหน้าตรงหน้า สีหน้าเขาเรียบเฉย เช่นเดียวกับน้ำเสียง เหมือนต้องการชวนคุยมากกว่าซักถามเพื่อการอื่น

“ใช่ค่ะ”

“แล้วชื่ออะไร” เขาถามต่อ

“ชื่อแสนรักค่ะ”

แสนรักบอกชื่อจริงแต่ไม่ยอมบอกนามสกุล ไม่อยากให้เขารู้ว่าตนเองเป็นหลานของสินธร เพราะตอนนี้มีชนักติดหลังเรื่องที่หล่อนวิ่งตามคนร้าย อย่างไม่คิดหน้าคิดหลังอยู่ ถ้าเกิดเขารู้ว่าหล่อนเป็นใคร มีหวังเขาต้องเอาเรื่องนี้ไปบอกคุณปู่ของหล่อนแน่ๆ

“แล้วชื่อเล่นล่ะ”

“ชื่อเล่นก็แสนรักค่ะ แต่บางครั้งเพื่อนสนิทก็จะเรียกแค่แสนเฉยๆ”

“ชื่อแปลกแต่ก็เพราะดี” ชายหนุ่มว่าแล้วชวนหล่อนคุยต่อเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านพ้นไป “ทำไมถึงวิ่งตามคนร้าย แทนที่จะปล่อยไป หรือว่าพกเงินไว้ในกระเป๋าเยอะ”

“ไม่เยอะค่ะ แต่เพิ่งจะได้เงินค่าขนมมา แล้วก็ไม่อยากเสียเวลาไปแจ้งความทำบัตรใหม่”

หญิงสาวตอบอ้อมแอ้มตามความจริง หล่อนได้ค่าขนมเป็นรายเดือนจากคุณปู่ แล้วท่านก็เพิ่งจะให้มาเมื่อเช้านี้ ชีนกลับบ้านไปแล้วขอเงินค่าขนมคุณปู่ใหม่ คงได้ตอบคำถามกันยาวแน่

ฝ่ายคนถามพอได้ยินคำตอบก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ นอกเสียจากแอบประเมินหล่อนอย่างเงียบๆ เริ่มจากการแต่งตัว ถึงแม้จะเป็นชุดนักศึกษา แต่ก็ยังเป็นชุดที่ค่อนข้างเรียบร้อย ไม่ได้แต่งเหมือนบางคนที่เขาเคยเห็น ที่ใส่เสื้อตัวเล็กรัดตัว แล้วใส่เสื้อในดันทรงให้หน้าอกดูล้นหลามกับกระโปรงสั้น

แหวกหน้าผ้าข้าง จนไม่รู้ว่านั้นคือแต่งตัวให้สมกับการเป็นนักศึกษาหรือ ตั้งใจจะโชว์กันแน่ ส่วนกระเป๋าก็เป็นกระเป๋าสะพายธรรมดา ไม่ได้มียี่ห้อ แฟ้มใส่ใส่เอกสารก็เป็นแบบปกติทั่วไป ซึ่งถ้านี่เป็นการแต่งตัวตามปกติจริงๆ ไม่ใช่แต่งมาเพื่อสัมภาษณ์เข้าฝึกงาน ก็ถือว่าเป็นนักศึกษาที่ค่อนข้างเรียบร้อย ไม่ใช่ นักศึกษาประเภททำตัวอู้ฟู ใช้จ่ายเงินกำลังตัวเอง

“ทำไมถึงเลือกมาฝึกงานที่โรงแรมนี้”

“อันนี้ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการสัมภาษณ์ใช้ไหมคะ”

แสนรักถามกลับ แล้วก็แทบอยากจะตบปากตัวเองนัก ที่ดันเผลอตบย้อนถามออกไป ถึงอย่างไรเขาก็เป็นผู้ใหญ่กว่า แถมเป็นผู้บริหารระดับสูงของโรงแรมที่หล่อนกำลังจะไปฝึกงานด้วย

‘โธ้ย! พลาดแล้วไอ้แสนรัก’

ครู่ตนั้นหน้าเล็กน้อย เกือบจะถามไปอยู่แล้วเชียวว่า หล่อนรู้หรือว่าเขาเป็นใคร แต่พอหวนคิดว่าตอนที่เขาเห็นหล่อนครั้งแรก หล่อนก็ยืนอยู่ก้นฝ้ายอบรมพนักงาน เป็นไปได้ว่าพนักงานคนนั้นอาจจะบอกหล่อนแล้วว่า เขาเป็นใคร

“ไม่ต้องห่วง ฉันไม่ยุ่งกับการตัดสินใจคัดเลือกเด็กฝึกงาน”

แสนรักฟังแล้วก็ถอนหายใจโล่งอก แล้วจึงตอบคำถามเขา

“แสนรักเลือกฝึกงานที่โรงแรมเพราะใกล้บ้าน เดินทางสะดวกค่ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับ ขณะขับรถต่อไปจนกระทั่งมาถึงสี่แยกไฟแดง ก็หยุดรอสัญญาณไฟ แต่เพราะในรถมันเจียบเกินไป เขาจึงเปิดเพลงเพื่อให้บรรยากาศผ่อนคลายมากขึ้น แต่พอเพลงขึ้นเท่านั้น ผู้หญิงที่นั่งข้างคนขับก็แทบจะขำพริตออกมา เพราะมันเป็นเพลงที่เก่าพอสมควร ถึงจะไม่เก่าประหนึ่งยุคคุณปู่ยังหนุ่ม แต่อย่างน้อยก็ยี่สิบปีแล้วแน่นอน

‘ฟังเพลงบอกอายุเลย คนหล่อหัวใจแก่’

แสนรักคิด ไม่ได้แปลกใจเรื่องอายุของเขา ในเมื่อหล่อนได้ยื่นชื่อเขาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก จนตอนนี้หล่อนอายุยี่สิบเอ็ดแล้ว เพราะฉะนั้นเขาก็ต้อง

อายุสามสิบหกหรือไม่กี่สามสิบเจ็ด แต่ก็ถือว่าเขาเป็นผู้ชายที่ดูแลตัวเอง
ได้ดี สำหรับคนอายุสามสิบไปแล้ว เพราะถ้าหล่อนไม่รู้มาก่อนอาจจะเดาว่า
เขาอายุสักสามสิบต้นๆ แน่نون

“รู้จักเพลงนี้หรือเปล่า”

“เคยได้ยินตามห้างค่ะ ไม่รู้ว่าชื่อเพลงอะไร แต่ความหมายดี”

“ความหมายดีจริงๆ นั่นแหละ ทุกสิ่งที่ฉันทำ ฉันทำมันเพื่อเธอ...”
เขาแปลชื่อเพลงให้ฟัง แล้วก็บอกเพิ่มอีกนิดว่า “แต่จะมีสักกี่คนที่จะทำ
ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อคนที่เรารักได้อย่างสุดหัวใจ สุดท้ายมันก็เป็นแค่เพลง”

แสนรักยิ้มแฉ่งๆ ไม่ตอบคำถามนี้ เพราะไม่รู้จะตอบอย่างไร พอดี
กับที่สัญญาณไฟเขียวสว่างขึ้น ศรุตจึงเข้าเกียร์และเหยียบคันเร่งพารถ
เคลื่อนออกจากที่ มุ่งหน้าสู่สถานีตำรวจ แล้วไม่นานนักก็มาถึงที่หมาย ศรุต
เลี้ยวเข้าไปจอดที่ด้านหน้าอาคารใกล้กับเสาธง

สองหนุ่มสาวลงจากรถแล้วขึ้นไปที่สถานีตำรวจ เสียเวลาในการสอบ
ปากคำไปเกือบหนึ่งชั่วโมงกว่าจะเสร็จ หลังจากสอบปากคำเรียบร้อยทั้งสอง
คนก็ลงมาจากสถานีตำรวจ

แสนรักเดินนำลงมาก่อนโดยมีศรุตเดินตามมาติดๆ แต่พอลงมาถึง
บันไดชั้นสุดท้ายหล่อนก็หันมาหาและทำท่าอึกอักเหมือนมีอะไรจะพูดจนเขา
ต้องเอ่ยปากถาม

“มีอะไร”

“คือ...แสนรักจะขอแยกตรงนี้เลยค่ะ”

“มีธุระต้องไปทำอะไร”

ศรุตถามพลางยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดู มันบอกเวลาประมาณบ่าย
สามโมงกว่าๆ เกือบสี่โมงเย็นแล้ว ใกล้ช่วงเวลาเร่งด่วน ทุกคนเลิกงานแล้ว
และรถติด ถนนกลายเป็นลานจอดรถดีๆ นี่เอง

“เปล่าค่ะ จะกลับบ้าน”

“ฉันเดี๋ยวฉันไปส่งให้ก็ได้”

“ไม่เป็นไรค่ะ แสนรักกลับเองได้”

แสนรักปฏิเสธอีกครั้ง ไม่มีทางยอมให้เขาไปส่งที่บ้านแน่ๆ เพราะกลัวว่าเขาจะเอาเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ไปบอกคุณปู่ แล้วหล่อนก็คงโดนท่านเทศน์ยาวแน่นอน

“ฉันจะไปส่ง”

คราวนี้น้ำเสียงราบเรียบของเขาไม่ใช่คำบอกเล่า แต่เป็นคำสั่งว่าเขาต้องการจะไปส่งหล่อน แล้วก็ไม่ใช่ขอฟังคำปฏิเสธด้วย แต่ว่าแสนรักไม่ได้ว่านอนสอนง่ายขนาดนั้น ถึงจะเป็นเด็กดีในสายตาของคุณปู่ แต่หล่อนก็มีมุมนี้อและเป็นยายแสนดี้อยู่เหมือนกัน

“ไม่เป็นไรค่ะ แสนรักกลับเองได้ ขอลาตรงนี้เลยนะคะ สวัสดีค่ะ”

หญิงสาวกล่าวจบก็ยกมือขึ้นไหว้ก่อนจะหมุนกายเตรียมเดินไปจากหน้าบันไดทางขึ้นสถานีตำรวจ แต่ขาของหล่อนก้าวไปได้เพียงแค่ก้าวเดียวก็ต้องชะงัก เมื่อครูดสงเสียงมาลอยๆ

“ถ้าก้าวไปอีกก้าวเดียว เธออาจต้องไปทำเรื่องสอบสวนภักษณและขอฝึกงานที่โรงแรมใหม่”

หล่อนหันขวับกลับมาพร้อมกับอ้าปากค้าง ไม่คิดว่าเขาจะมาไม่นี้ ซึ่งถ้าตัดเรื่องที่เขารู้จักกับคุณปู่ออกไป เหลือแค่หล่อนที่เป็นว่าที่นักศึกษาฝึกงานในโรงแรมของเขาแล้วละก็ เขาก็ถือเป็นเจ้านายของหล่อนดีๆ นี่เอง แล้วเจ้านายก็มีสิทธิ์กำหนดเส้นทางของลูกน้องด้วยเช่นกัน!

ครูดมองหล่อนนิ่งโดยไม่พูดอะไร ราวกับกำลังให้เวลาตัดสินใจ แต่เพราะหล่อนเอาแต่อ้าปากค้างอยู่อย่างนั้นนานเกินไป เขาจึงทำเป็นเดินตรงไปที่รถยนต์ของตนเอง ดูเผินๆ เหมือนจะยอมตามใจ แต่ไม่เลยสักนิด หล่อนรู้ได้ในทันทีว่านั่นคือเสียงระฆังเตือนว่า ห้ามทำตัวมีปัญหากับเขา!

๒

ครุฑเดินมาถึงรถยนต์แล้วหันมองนักศึกษาสาวที่จำใจเดินตามมาด้วยความขบขัน แต่ยังวางสีหน้าเรียบเฉยไม่แสดงให้หล่อนรู้ ทว่าในใจนั้นกำลังคิดว่าอย่างน้อยหล่อนก็ยังฉลาดที่เดาทำทางเขาได้ถูก ไม่ถามอะไรใดๆ ออกมา หรือเลือกที่จะตั้งต้นกลับเองเหมือนอย่างที่เขาพูดไว้ แม้ว่าเจ้าตัวจะแอบทำหน้าจ๋อไม่พอใจอยู่ก็ตาม

ชายหนุ่มกรีโมตเปิดประตูรถ แล้วขึ้นนั่งประจำที่คนขับ ส่วนคนที่ถูกบังคับให้มาด้วยกันก็ขึ้นรถมาอย่างเสียไม่ได้ พอปิดประตูรถและคาดเข็มขัดได้ เจ้าตัวก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋า แต่ก็ยังมีมารยาทพอที่จะหันมาบอกเขา

“แสนรักขอส่งข้อความบอกพี่สาวก่อนนะคะ ว่าคุณจะไปส่ง”

“ตามสบาย แต่บอกทางไปบ้านของเธอให้ด้วย”

เขาว่าแต่ก็แอบขำอยู่ในใจลึกๆ เมื่อคิดว่าหล่อนอาจจะกลัวถูกหลอกพาไปไหนก็ได้ แต่ก็ไม่ว่าจะบอกว่าชื่อไม่ดีหรือกลัวดี เพราะถ้าหล่อนกลัวขนาดนั้น แทนที่จะวิ่งกลับเข้าไปในสถานีตำรวจ แล้วขอความช่วยเหลือ

กลับยอมมากับเขาง่ายๆ เพียงแค่โดนขู่ว่า ถ้าหล่อนไม่มาด้วยจะต้องไป
เริ่มต้นขอฝึกงานกับโรงแรมแห่งใหม่

‘ช่างเป็นผู้หญิงที่ชื่อจนเกือบจะบื้อ’

แสนรักที่ถือโทรศัพท์มือถืออยู่ก็ลดแสงหน้าจอลงและเอียงหน้าจอ
โทรศัพท์ให้ตะแคงเข้าหาหน้าต่าง เพราะไม่อยากให้เขาแอบอ่านข้อความที่
หล่อนกำลังพิมพ์อยู่ เนื่องจากหล่อนไม่ได้พิมพ์ข้อความบอกพี่สาวตามที่
กล่าวอ้างแต่อย่างใด แต่กำลังพิมพ์ข้อความบอกเพื่อนรักต่างหาก!

แสน แสนรัก : เปรี๊ยะ แกอยู่ที่บ้านหรือเปล่า

ปลายทางที่สนทนาด้วยเหมือนจะถือโทรศัพท์มือถืออยู่พอดี เพราะ
มันแสดงข้อความว่า ‘อ่านแล้ว’ ทันที นั่นจึงทำให้แสนรักรู้สึกโล่งใจว่า
อย่างน้อยคนที่ติดต่อไปก็เห็นข้อความของหล่อนแล้ว

เปรี๊ยะใจไร้รัก : อยู่ จะมาหาเธอ

แสน แสนรัก : ป้ากับม๊าอยู่หรือเปล่า

เปรี๊ยะใจไร้รัก : ไม่อยู่ แกถามทำไม

แสน แสนรัก : งั้นดีเลย เดี่ยวฉันจะไปหา แต่แกช่วยเล่นละครเป็น
พี่สาวของฉันให้หน่อยนะ

แสนรักพิมพ์ตอบไปเร็วปรือ ขณะที่ศรุตดยารถออกจากช่องจอดรถ
ก่อนจะพารถออกจากสถานีตำรวจ โดยที่หล่อนก็ยังคงพิมพ์ข้อความคุยกับ
ปลายทางต่อไป

เปรี๊ยะใจไร้รัก : ฮะ อะไรนะไอ้แสนรัก เล่นละครอะไร พูดให้เคลียร์
หน่อยซิ

แสน แสนรัก : เดี่ยวจะมีคนพาฉันไปส่ง แต่ฉันไม่อยากให้เขารู้ว่า
บ้านฉันอยู่ไหน คือว่าเขารู้จักคุณปู่ แต่เขายังไม่รู้ว่าเป็นหลานสาวของ
คุณปู่ พอดีมันมีเรื่องนิดหน่อย ฉันไม่อยากให้เขาไปส่งที่บ้าน ก็เลยจะ
ให้เขาไปส่งที่บ้านของแกแทน

เปรี๊ยะใจไร้รัก : ฉันทโร. หาแกตอนนี้ได้ไหม

แสน แสนรัก : อย่าไทร. นะ! ฉันอยู่ในรถกับเขา

หญิงสาวรีบบอก กลัวเพื่อนไทร. มาหาแล้วหล่อนจะอธิบายลำบาก ดีไม่ดีถ้าเสียงปลายสายเล็ดลอดออกมา มีหวังครุฑได้รู้แน่ว่าคนที่หล่อนสนทนากับไม่ใช่พี่สาวตามที่กล่าวอ้างไป

เปรี้ยวใจไร้รัก : เอ้า แล้วมันเรื่องอะไรกันล่ะเนี่ย

แสน แสนรัก : เขาเป็นว่าอีกสามสิบนาทีฉันคงถึงบ้านของแก แต่แกต้องเล่นละครเป็นพี่สาวของฉัน แล้วก็ช่วยเออออกไปกับฉันหน่อย ถ้าเขาส่งฉันเสร็จแล้ว กลับไปแล้ว ฉันจะเล่าให้ฟังอย่างละเอียดเลย แค่นี้ก่อนนะ เดี่ยวเขาสงสัยว่าทำไมฉันคุยนานเกินไป

หล่อนบอกแค่นั้นแล้วก็ยุติการสนทนา แต่ไม่ลืมแชร์พิกัดที่รถกำลังแล่นอยู่ไปให้เพื่อนด้วย แต่ตอนนั้นเองที่ครุฑแอบเหลือบมองมาแวบหนึ่ง และทันเห็นภาพแผนที่บนหน้าจอพоди เขาถึงกับยัมเมื่อรู้ว่าหล่อนแชร์พิกัดของรถยนต์ แล้วก็อดไม่ได้ที่จะกระเซ้า

“พิมพ์เลขทะเบียนรถออกไปด้วยก็ได้ 6กฌ 523 รถคันนี้ของฉันเอง ไม่ใช่ของโรงแรม ตรวจสอบกับกรมการขนส่งได้เลย”

“เปล่านะคะ แสนรักไม่ได้คิดอย่างนั้นสักหน่อย” แสนรักปฏิเสธ แต่เสียงไม่ได้บอกเลยว่าไม่ได้คิดอย่างนั้น

ครุฑยัมมูมปากแต่ไม่ได้ว่าอะไร ทว่าในใจนั้นเขาคิดว่าดีเสียอีกที่หล่อนรู้จักระวังตัว ในเมื่อสังคมสมัยนี้มันอันตราย คนบางคนที่รู้หน้าไม่รู้ใจ

“เธอจะไม่ไว้ใจฉันก็ไม่แปลก ฉันว่าเป็นเรื่องที่ดีเสียอีก เพราะนั่นแปลว่าเธอมีสติดีพอที่จะระวังตัวเอง เป็นเรื่องที่ดี” เขากล่าวชมในเรื่องนี้ ก่อนจะสรุปให้หล่อนสบายใจ “สบายใจได้ ฉันไม่สนใจเด็ก”

สิ้นเสียงพูดของเขา แสนรักก็ตอบในใจทันทีเหมือนกัน

‘ฉันก็ไม่สนใจคนแก่เหมือนกันแหละ’

เวลาล่วงเลยผ่านไปครึ่งชั่วโมงกว่ารถยนต์คันสวยก็แล่นมาจนถึงกลางซอยซอยหนึ่ง สองข้างทางเป็นบ้านเรือน ไม่มีร้านรวงใดๆ แสนรักชี้ไปยังบ้านที่ต้องการให้เขาจอด แต่บริเวณหน้าประตูรั้วบ้านมีรถยนต์คันหนึ่งจอดอยู่ก่อนแล้ว ทำให้แสนรักต้องบอกให้ครุฑจอดต่อท้ายรถยนต์คันนั้นแทน

พอรถยนต์จอดสนิทแสนรักก็เตรียมปลดเข็มขัดนิรภัย แต่มันติดและไม่สามารถปลดออกได้

แก็ก! แก็ก!

หญิงสาวพยายามจะกดตัวล็อกเพื่อปลดเข็มขัดนิรภัย แต่ทำยังไงมันก็ไม่ออก พอดีกับครุฑหันมาเห็นเข้า เขาไม่ได้แปลกใจอะไร แถมยังบอกหน้าตาเฉยว่า

“ลืมบอกไปว่าตัวล็อกเข็มขัดนิรภัยอันนี้มันมีปัญหาอยู่ บางทีมันก็ปลดล็อกได้ บางทีมันก็ปลดไม่ได้ ต้องใช้จิ้งหะกับมูมกระตูกิจา”

“แล้วทำไมคุณไม่บอกก่อนล่ะ แสนรักจะได้ไม่คาค” หล่อนบ่นแล้วเผลอทำหน้ามู๋ใส่

“ถ้าเธอไม่คาค แล้วโดนตำรวจเรียกหรือเกิดอุบัติเหตุล่ะจะว่ายังไง”

เขาวางกึ่งดูก่อนจะเอี้ยวตัวมาแล้วโน้มกายเข้ามาใกล้ มือขวาเอื้อมไปกระตุกสายเข็มขัดนิรภัยที่พาดอยู่เหนือไหล่ด้านซ้ายของหล่อน ส่วนอีกมือก็กดล็อกเข็มขัดไปด้วย แต่เพราะการเอี้ยวตัวมาแค่ครั้งๆ กลางๆ ทำให้ไม่ถนัด เขาจึงตัดสินใจลงจากรถแล้วอ้อมไปเปิดประตูฝั่งหล่อน ก่อนจะโน้มตัวข้ามหล่อนเข้าไปช่วยปลดเข็มขัดนิรภัยให้

เขามัวแต่สนใจกับการปลดเข็มขัดนิรภัยให้หล่อนให้ได้ จนลืมคิดไปว่าใบหน้าของเขามันอยู่ใกล้ใบหน้าของหล่อนเกินไป แล้วถ้าใครเกิดผ่านมาเห็นเข้าอาจจะเข้าใจผิดว่าเขากำลังจูบหล่อนหรือไม่ก็ทำอะไรๆ กับหล่อนอยู่ก็ได้!

“เดี๋ยว...เดี๋ยวแสนรักลองเองอีกที”

“เธอคิดว่าฉันชินกับรถของฉันมากกว่าฉันเธอ”

“เปล่า คือว่า...” มันใกล้ไปแล้ว

ห่อสนับทึบแต่ไม่ได้พูดคำสุดท้ายออกไป ฝ่ายสตรีที่ไม่เข้าใจในนาที่แรก พอหันมาเจอห่อสนับทึบหน้าแดง เขาก็ถึงบางอ้อ แต่แทนที่จะรีบถอยออกไป กลับแก้มองชะโงกหน้าเข้ามาใกล้อีกนิด เพราะอยากรู้ว่าที่ห่อสนับทึบอายอยู่นี้ อายจริงหรือแค่จริตมารยาหญิง

แต่แสนรักที่รู้ว่าถูกเขาทดสอบรับเบียดตัวกับพนักงาน ทำราวกับว่าถ้าสิ่งมันได้คงลงไปแล้ว แถมยังหลับตาปี ทำหน้าเหมือนเห็นผี

สตรีเห็นแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้า ไม่ต้องถามให้เมื่อยแล้วว่าเคยมีแฟนหรือยัง ในเมื่อปฏิภณก็ชัดขนาดนี้แล้ว เขาคิดแล้วก็เลิกแก้มองห่อสนับทึบ ก่อนจะช่วยปลดล็อกเข็มขัดนิรภัยออกให้จนสำเร็จ

แก๊ก!

ชายห่อมถอยห่างออกมา แล้วรอให้ห่อสนับทึบลงจากรถ คนที่ได้ยินเสียงปลดล็อกเข็มขัดนิรภัยดังก็ลืมตาขึ้น แล้วก็โล่งใจที่เจ้าของรถสุดหล่อไม่ได้อยู่ใกล้ห่อสนับทึบเมื่อครู่แล้ว จึงรีบลงจากรถแล้วหันเหความสนใจของเขาไปเรื่องบ้านแทน

“หลังนี้แหละค่ะ”

แสนรักบึ่งไปยังประตูรั้วของบ้านเดี่ยวสองชั้นหลังหนึ่ง มีโรงรถอยู่ด้านหน้าและมีเนื้อที่หน้าบ้านเล็กน้อยไว้สำหรับปลูกพวกต้นไม้กระถางภายในรั้วบ้านมีจักรยานจอดอยู่สองคัน ตัวบ้านค่อนข้างเก่า ประเมินจากสภาพบ้านและรูปแบบของบ้านที่ตกยุค ทำให้พอเดาได้ว่าน่าจะมีอายุราวๆ สามสิบกว่าปีแล้ว

หญิงสาวเดินไปที่หน้าประตูรั้ว พอดีกับที่ปิ่นตาหรือเปรี้ยวเดินออกมาหน้าบ้าน หลังจากที่ตอนแรกมายืนคอยเพื่อนแล้วเกิดเปลี่ยนใจ เพราะเพิ่งคิดว่า ในเมื่อเพื่อนให้ห่อสนับทึบเล่นละครเป็นพี่สาว เวลาพี่น้องกลับบ้านก็ไม่ต้องมายืนรอกันแบบนี้ มันดูผิดปกติก็นั่น

เจ้าตัวจึงคิดว่าจะออกมาเมียงมองดูอีกทีว่าเพื่อนมาหรือยัง แต่กลายเป็นว่าออกมาคราวนี้เพื่อนดันมาถึงแล้ว แถมยังมากับผู้ชายสุดหล่อมาดเนียบที่แผ้วถวิลความรู้สึกชนหัวนไหวมาทำให้เสียด้วย

‘กรี๊ด! คนหล่อพระเอกตายเรียบคนนี่ ใครวะเนี่ย’ ปนิตายืนกรี๊ดในใจ ปากอ้าค้าง

แสนรักเห็นอาการแล้วต้องรีบเรียกเพื่อเตือนสติ แล้วก็เพื่อให้เพื่อนเล่นละครรับสมอ้างเป็นพี่สาวให้มันแนบเนียนด้วย

“พี่เปรี้ยว เปิดประตูหน่อย เมื่อเช้าแสนลืมหีบกุญแจบ้านมาด้วย”

“ประตู...เอ่อ อ่อ เออ ใช้ๆ ประตู”

ปนิตาทวนแล้วหันรีหันขวาง ก่อนจะตั้งสติได้ว่าควรไปเอากุญแจที่ไหน จึงรีบกลับเข้าไปในบ้าน ครู่เดียวก็ออกมาเปิดประตูรั้วให้ พร้อมกับมองไปยังครุฑด้วยแววตาที่บอกชัดว่า อยากรู้ใจจะขาดแล้วว่าหนุ่มสุดหล่อคนนี้เป็นใคร

“พี่เปรี้ยว มองอะไรขนาดนั้น เสียมารยาท” แสนรักเรียกให้อีกฝ่ายหยุดเคลิ้ม “นี่คุณครุฑ เป็นเจ้านาย แล้วก็เป็นคนที่คุณแสนรักบอกพี่เปรี้ยวในไลน์เมื่อกี้ไง ว่าเขาจะพาแสนรักมาส่ง พอดีว่าเกิดเรื่องนิดหน่อย แต่ตอนนี้เคลียร์หมดแล้ว”

ปนิตาที่กำลังเคลิ้มในความหล่ออยู่ พอได้ยินคำว่าเกิดเรื่องนิดหน่อย ก็หยุดเคลิ้มได้ทันที

“เกิดเรื่อง? เรื่องอะไร”

คนเป็นเพื่อนถาม แต่ยังไม่ทันที่แสนรักจะได้เอ่ยตอบ ครุฑก็ชิงตอบเสียเอง แถมยังถือโอกาสตดหลังแสนรักและสั่งสอนเรื่องความปลอดภัยด้วยเสียเลย

“พอดีน้องสาวของคุณวิ่งตามคนร้ายวิ่งราวกระเป๋ไป แล้วคนร้ายวิ่งตดหนักรถของผม แต่น้องสาวของคุณก็ยังคงคิดจะไปแย่งกระเป๋ามาจากคนร้ายอีก เป็นการกระทำที่เสี่ยงมาก แต่ตอนนี้คนร้ายถูกตำรวจจับไปแล้ว

พวกเราเพิ่งมาจากสถานีตำรวจ ผมก็เลยมาส่งเธอที่บ้าน เพราะอยากแจ้งให้ผู้ปกครองทราบด้วย”

“อู๋...นั่นไง ว่าแล้วว่าต้องโดนฟ้อง”

แสนรักได้แต่นึกเช่นเขี้ยวในใจ ทำไมเดาหยาไม่เห็นถูกเหมือนดาเรื่องแบบนี้บ้างก็ไม่รู้ นี่คือนะที่คิดล่วงหน้าไว้แล้วว่าเขาอาจจะทำอย่างนี้จริงๆ ถึงได้ไม่ให้ไปส่งที่บ้านคุณปู่ ถ้าขียนยอมให้ไปส่ง มีหวังตอนนี้อยู่ล่อนคองโดนคุณปู่เทศน์ชุดใหญ่ไปแล้วแน่ๆ

ฝ่ายปนิตาทพอได้ยินดังนั้นก็เปลี่ยนท่าทีไปในทันที จากตอนแรกที่เคลิ้มกับความหล่อของเขายู่ ตอนนี้เปลี่ยนเป็นอยากจะทำเพื่อนแทนแล้วที่ทำอะไรเสี่ยงอันตรายขนาดนั้น

“ไอ้แสนรัก แกนี่มัน...โอ๊ย ฉันไม่รู้จะพูดยังไงดีเลย วิ่งตามคนร้ายเนี่ยนะ ทำไปได้ยังไง!”

“ใจเย็นก่อนพี่เบียร์”

“ใจเย็นบ้าอะไรละ นี่ถ้าคุณปู่ของ...” พี่สาวกำมะลอของหล่อนพูดแล้วก็หยุดได้ทัน ก่อนจะตีมันพูดต่อ “...ของพวกเรารู้เข้า รับรองแก่โดนเทศน์ชุดใหญ่แน่ ทำอะไรเสี่ยงแบบนี้ก็ไม่รู้”

แต่มีหรือที่จะรอดพ้นหุตาของศรุตไปได้ เขาเล็กคิ้วเล็กน้อย แต่ทำเป็นไม่สนใจกับคำพูดแปลกๆ ที่ได้ยิน พร้อมกับนั้นก็แอบสังเกตพฤติกรรมของทั้งสองสาวต่อไปอย่างเงียบๆ

“ขอโทษ”

“ไม่ต้องมาขอโทษเลย” ปนิตาทำเป็นฮึดฮัด

“นะ นะ แสนรักขอโทษนะ พี่เบียร์”

แสนรักอ้อนไม่ให้เพื่อนนอน แล้วมองไปทางศรุตแวบหนึ่งก่อนจะหันมองเพื่อน ทำตัวเหมือนว่าอายุที่ถูกพี่สาวดุต่อหน้าเขา แต่ความเป็นจริงแล้วเจ้าตัวแค่อยากทำให้ศรุตรู้สึกว่ามีในเมื่อเขามาส่งหล่อนถึงที่หมายแล้ว และได้บอกพี่สาวของหล่อนแล้ว ก็ควรกลับไปเสียที

ศรุตอ่านแวตตาของหล่อนออกก็กระตักยิ้มเล็กน้อยก่อนจะขอตัวกลับ ไม่ใช่ช่วยหล่อนแต่อย่างใด เพียงแต่เขาได้บอกให้ครอบครัวของหล่อนรู้แล้ว ส่วนหลังจากนี้จะว่ากล่าวตักเตือนกันอย่างไร ก็ไม่ใช่เรื่องของเขาแล้ว เขาจึงกลับไปขึ้นรถและขับจากไป โดยมีแสนรักมองตามไปอย่างโล่งอก

หลังจากที่ศรุตกลับไปแล้ว ปนิตาก็รีบไปปิดประตูรั้วแล้วลากแขนแสนรักเข้าบ้านไปด้วยกัน ก่อนจะกอดตัวเพื่อนให้นั่งลงบนโซฟาพร้อมกันนั้นก็บอกเร็วปรือ!

“ตอนนี้ป่ากับม้าไม่อยู่ เพราะฉะนั้นแกเล่ามาให้หมดเดี๋ยวนี้เลยนะ โอ้แสนรัก ว่าจะไปวิ่งตามคนร้ายแบบนั้น แล้วทำไมถึงไม่让她ไปส่งที่บ้าน แต่ดันให้มาส่งบ้านฉันแทน แถมยังต้องให้ฉันเล่นละครตึงตึง ทำตัวเป็นพี่สาวของแกอีก ถ้าแกไม่ยอมเล่าให้หมดเปลือก ฉันนี่แหละจะโทรศัพท์ไปฟ้องคุณปู่ของแกเอง!”

“โอเค เล่าแล้วค่ะๆ คุณนายเปรี้ยว คืออย่างนี้นะ...”

แสนรักยอมเล่าทุกอย่างให้เพื่อนฟัง ตั้งแต่เรื่องที่ว่าศรุตรู้จักคุณปู่ของหล่อนมานานแล้ว เพราะคุณปู่ของหล่อนกับคุณปู่ของศรุตเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกัน แล้วหล่อนเลือกไปฝึกงานที่โรงแรมของเขาตามคำแนะนำของคุณปู่ แต่หล่อนยังไม่เคยเจอศรุตตัวจริงสักครั้ง

จนกระทั่งวันนี้ได้เจอตัวจริงที่โรงแรมของเขา แต่เขายังไม่รู้ว่หล่อนเป็นใคร พอหล่อนออกมาจากโรงแรมก็เจอคนร้ายวิ่งราวถึงได้วิ่งตามไปจนคนร้ายวิ่งตัดหน้ารถของศรุต

ส่วนหลังจากนั้นก็เห็นไปตามที่ศรุตบอกทุกอย่าง ซึ่งพอเสร็จธุระที่สถานีตำรวจแล้ว เขาก็อาสาส่งที่บ้าน แต่หล่อนคิดว่าเขาน่าจะมีเป้าหมายอยู่กับการบอกเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ให้คนที่บ้านรู้ จึงไม่กล้าให้เขาไปส่งที่บ้าน เพราะไม่อยากโดนคุณปู่เทศน์ รวมทั้งหล่อนไม่ได้บอกเขาตั้งแต่แรกว่าตนเองเป็นหลานสาวของสินธร ก็เลยต้องให้เขามาส่งที่บ้านของปนิตาแทน

ปณิตาฟังจบก็ไม่วู้งานอะไรดี ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี เพื่อน หรือควร
จะเห็นใจดี ในเมื่อเพื่อนเพิ่งไปทำวีรกรรมเสียๆ มา แต่เพราะรู้จักแสนรัก
มาตั้งแต่อยู่มัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ทำให้รู้ว่าพื้นฐานครอบครัวของแสนรักนั้น
เป็นอย่างไร หล่อนเข้าใจดีว่าเหตุใดแสนรักถึงได้เสี่ยงวิ่งตามคนร้าย เพื่อ
ไปเอากระเป๋าคืน

เพราะตัวแสนรักไม่ได้มีเงินเก็บมากมาย ถึงจะเป็นหลานสาวเจ้าของ
ธุรกิจโรงแรมและรีสอร์ท แต่แสนรักเหมือนคนอาศัยมากกว่า ไม่ได้มีสิทธิ์
มีเสียงกับใคร เท่าที่มีคุณบุญคอยคุ้มหัวก็นับว่าบุญมากแล้ว แต่คุณบุญไม่ได้
ให้ท้าย หรือปล่อยให้แสนรักใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือยแต่อย่างใด

“เฮ้อ ไอ้แสนรัก! แกนะแก ทำอะไรเสี่ยงแบบนี้ก็ไม่วู้งาน เกิดคนร้ายมัน
มีอาวุธขึ้นมาจะทำยังไง”

“ขอโทษ...”

“เฮ้อ...” ปณิตาถอนหายใจอีกครั้ง “เอาเถอะ แกปลอดภัยก็ดีแล้ว
ว่าแต่ได้กระเป๋าคืนมาแล้วของทุกอย่างอยู่ครบไหม”

“ไม่มีอะไรบุบสลาย ส่วนคนร้ายก็นอนอยู่ที่สถานีตำรวจเรียบร้อย”
แสนรักรีบบอกพร้อมกับส่งยิ้มออกต้อนรับไม่ให้เพื่อนโกรธ

ปณิตาคือนิสัยก่อนจะเปลี่ยนเรื่องคุย “แล้วคุณสรุปเขาเป็นเจ้าของ
โรงแรมหรือ”

“ถ้าไม่ได้เป็นตอนนี้ก็คงจะได้เป็นในอนาคตแหละ เขาเป็นกรรมการ
ผู้จัดการของโรงแรม ส่วนประธานก็เป็นคุณพ่อของเขา” หล่อนบอกตาม
ข้อมูลที่รู้มา

“อ๊วย แบบนี้ก็หนุ่มในฝันเลยทีเดียวนะ รูปหล่อ รวย ไฮโซ...” ปณิตาทำ
หน้าเคลิ้มฝัน ใส่จริตมารยาเพิ่มเข้าไปอีกนิดเพื่อความขบขัน “แต่ถึงจะหล่อ
ก็มีออราที่ชวนหนาวๆ อยู่เหมือนกัน ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกอย่างนั้น”

“คงเพราะดวงตาของเขามั้ง” หล่อนออกความเห็น “ดูเหมือนใจดี
แต่ก็ดูดูในบางมุม แล้วก็ชอบทำหน้านิ่งๆ ให้อารมณ์เหมือนเจ้าชายน้าแข็ง”

“โอ้โฮ นี่ยังไม่ทันได้ไปฝึกงาน ตั้งฉายาให้ว่าที่เจ้านายแล้วหรือแก”
คนเป็นเพื่อนแอบท้วงเสียงขบขัน แต่คนโดนเข้าใจผิดรีบบอก

“เปล่า พี่ฝ่ายฝึกอบรมเขาบอกมา”

“เออ แต่ก็สมควรแหละ มาอย่างนั้น สมกับเป็นเจ้าชายน้าแข็งจริงๆ”

ปนิตาเห็นด้วยกับฝ่ายบุคคลที่แสนรักอ้างถึง เพราะครุฑให้ความรู้ลึกอย่างนั้นจริงๆ แต่ถือว่าเป็นเจ้าชายน้าแข็งที่ชวนให้ตกหลุมรักอย่างมาก

“แล้วนี่แกจะกลับคอนโดเลยไหม”

“ว่าจะขอข้าวบ้านแกกินก่อน”

แสนรักล้อเล่นแต่ก็มีความเป็นจริงปนอยู่ เพราะหล่อนมากินข้าวที่บ้านปนิตาหลายครั้งแล้ว ป้ากับม้าของปนิตาเองก็เอ็นดูหล่อน จนตอนนี้เหมือนลูกสาวของบ้านนี้ไปอีกคนแล้ว

“จั้นไปกินที่ผับกัน พี่ปริมบอกว่าลูกน้องลาป่วยไปหนึ่งคน ส่วนอีกคนพาเมียไปคลอด ถ้าแกไม่ติดธุระแล้วก็ไม่เหนื่อยจนเกินไป ไปหาเงินกินขนมกัน”

ปนิตาชวนแล้วก็คิดว่าแสนรักไม่ปฏิเสธ เพราะงานที่นั่นไม่ได้หนัก แค่อาจจะต้องกลับดึกสักนิด แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาอะไร เพราะถึงอย่างไรปนิตาก็กลับกับพี่ชาย แล้วก็จะให้พี่ชายขับรถไปส่งแสนรักก่อนทุกครั้ง เวลาที่แสนรักไปช่วยงาน

พี่ชายของปนิตาชื่อปริม เป็นบาร์เทนเดอร์และเป็นหุ้นส่วนของผับหรูแห่งหนึ่ง ส่วนพ่อกับแม่ของปนิทานั้นเปิดร้านขายเครื่องรางของขลังระดับส่งประกวดอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง และงานที่ผับที่วุ่นนี้ แสนรักก็เคยไปทำมาแล้วสี่ครั้ง ตอนที่ปริมบอกว่าคนไม่พอหรือมีเหตุให้พนักงานต้องลาหยุด แต่ไม่ได้บอกให้ที่บ้านรู้ โดยเฉพาะคุณปุ่นนี้ให้รู้ไม่ได้อย่างเด็ดขาด!

หลังจากส่งแสนรักเรียบร้อยศรุตก็ขับรถกลับบ้าน แต่เขาต้อง
ผจญกับการจราจรในกรุงเทพฯ อยู่เกือบชั่วโมง กว่าถึงบ้านก็ปาเข้าไป
ทุ่มครึ่ง พอรถจอดสนิทในโรงรถและลงจากรถได้ แม่บ้านที่พ่วงตำแหน่ง
พี่เลี้ยงเก่าแก่ก็รีบเข้ามาบอกเขาทันทีว่ามงคลรออยู่ ส่วนพ่อกับแม่ของเขา
ออกไปงานแต่งงานลูกสาวของคนที่รู้จักตั้งแต่เมื่อตอนหกโมงเย็นแล้ว

ได้ยินแค่นั้นศรุตก็แทบอยากจะกลับขึ้นรถ แล้วไปสมทบกับเพื่อน
ต่อทันที แต่ที่ต้องขับกลับมาบ้านก่อนหลังจากที่เขาส่งไลน์กลุ่มชวนไปดื่ม
ก็เพื่อจะมาเปลี่ยนเสื้อผ้าสักหน่อย

แต่ยังไม่ทันได้ก้าวไปไหน มงคลก็เดินออกมาหน้าบ้าน เพราะได้ยิน
เสียงรถแล่นเข้ามาจอดลั่นก๊วกแล้ว แต่ไม่เห็นศรุตเข้าไปในบ้านเสียทีจึงออก
มาดู พอเห็นหลานชายกำลังจะขึ้นหิ้งจึงต้องเรียกไว้

“นั่นจะไปไหนอีกไอ้เจ้ารุต หน้อย นี่พ่อบุญบอกว่าคุณกำลังรอ
แกอยู่ ก็คิดจะหนีเลยสินะ” มงคลเอ่ยดักไว้ก่อนจะส่งแม่บ้าน “แม่เอิบ
จับตัวมันไว้เลย แล้วพาไปที่ห้องรับแขก อย่าให้หนีไปไหนได้”

“เออ...ค่ะ คุณท่าน”

เอิบหรือแม่เอิบที่เลี้ยงศรุตมาตั้งแต่อ่อนแอออกมาจำต้องหันมาสายหน้า
เบาๆ กับศรุตเหมือนบอกว่าช่วยได้แค่นี้จริงๆ ก่อนจะดึงแขนศรุตให้เดินไป
ที่ห้องรับแขกด้วยกัน ส่วนศรุตนั้นก็ไม่ว่าละบัดหนีเพราะอีกฝ่ายก็อายุมาก
แล้ว เลยจำต้องยอมให้พาตัวเข้าไปในบ้านแต่โดยดี

พอเข้ามาในห้องรับแขกและนั่งลงเรียบร้อย มงคลก็เปิดฉากบ่นทันที

“แกนี่นะ นับวันยิ่งเอาใหญ่ คิดจะหนีออกไปดื้อๆ รู้หลบเป็นปีก
รู้หลีกเป็นหางจริงๆ ใครสอนมาซะ!”

“คุณปู่ครับ”

“ยังมีหน้าพูดอีก!” มงคลว่าแล้วก็ได้แต่สายหน้าก่อนจะหันไปหา
แม่บ้านคนสนิทเพื่อหาพวก “ดูมันนะแม่เอิบ ดูพ่อตัวดีของแม่เอิบเลย นี่ถ้า
มันไม่ได้ทำตัวดี ทำงานเก่ง มันคงแฟนกบาลแยกไปแล้ว”

“โอ้ คุณท่านก็ คุณรุติก็แค่ไม่อยากให้คุณท่านบ่นจนเครียด แล้วความดันขึ้นมากกว่าค่ะ”

แม่บ้านคนสนิทช่วยแก้ต่างให้ แต่มีหรือที่มึงคลจะไม่รู้

“ไม่ต้องช่วยพูดแทนมันเลยแม่เอิบ มาช่วยเข้าข้างฉันดีกว่า แก่จนจะลงเอยอยู่แล้ว ยังไม่มีเหลนให้อุ้มสักที มันน่าน้อยใจจริงๆ ดูลูกหลานบ้านอื่นสิ ผลิตลูกกันโครมๆ บ้านเราเนี่ยียบเหงาเหลือเกิน”

“ผมไม่ใช่พ่อพันธุ์ผลิตเด็ก ที่เอาแต่ผลิตออกมาแต่ไร้คุณภาพ แล้วปล่อยลูกเป็นปัญหาของสังคมนะครับ ในเมื่อจะหาแม่ของลูกทั้งที มันก็ต้องดูให้ดีมีคุณภาพ แบบที่ไม่ใช่มีแต่เปลือกนอก เดี่ยวเหลนออกมาไม่ดี ปู่จะมาว่าผมทีหลังไม่ได้นะ”

“แจะเอาคุณภาพคับแก้วขนาดไหนเชียวไอ้เจ้ารุต” คนเป็นปู่แจะเวระตรงๆ แต่หลานชายสุดหล่อก็ไม่ยอมแพ้ ตอบกลับไปอย่างซัดถ้อยซัดคำ

“เอาแบบที่ว่าถ้าใครเป็นแม่ของลูกให้ได้ แล้วผมคิดว่าดีค้อยกว่ากัน”

“ดู ดูมัน!”

มงคลเอือมระอา เพราะเรื่องนี้เรื่องเดียวเท่านั้นที่คุรุตทำตัวลั่นเป็นปลาไหลได้แบบสุดๆ ทั้งที่ปกติเป็นคนตรงไปตรงมา เอาจริงเอจัง ไม่ค่อยซี้เล่นสักเท่าไร

“ปู่มีเรื่องจะเทศน์ผมแค่นี้ใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่แค่นี้” คนเป็นปู่สายหน้าหงูดหงิดก่อนจะเข้าเรื่อง “วันมะรืนจะมีงานทำบุญและเปิดตำราสอร์ตบนเกาะของสินธร แกเตรียมตัวหรือยัง”

“เตรียมแล้วครับ จริยจัดการเรื่องตัวเครื่องบินและทุกอย่างไว้ให้เรียบร้อยแล้ว”

“แล้วเสื้อผ้าล่ะ” มงคลถามและเอ่ยดังอย่างรู้ทัน “คงมีแค่ชุดที่ใส่ไปชุดเดียวสิท่า”

“ไปเข้าเียนกลับ จะต้องพกกระเป่าเสื้อผ้าไปทำไมครับ”

“ไปถึงเกาะขนาดนั้นแล้ว แกไม่คิดจะเที่ยวพักผ่อน อยู่ให้นานกว่า

วันเดียวเลยหรือไง” มงคลต่อว่าแล้วก็เริ่มร่ายยาว “แกนี่นะ ช่วยเพลๆ เรื่องงานลงบ้างได้ไหม นี่ฉันชักสงสัยแล้วว่าถ้าแกเอากระดาษเอกสารและบัญชีสินทรัพย์ของบริษัทเป็นเมียได้คงทำไปแล้วใช้ไหม”

“ครับ”

“เดี๋ยวปัด! นี่ฉันประชด!”

“ถ้าปู่จะพูดเรื่องหาหลานสะใภ้ ผมก็ขอบอกอีกเป็นครั้งที่ร้อยที่พันว่า ยังไม่มีใครถูกใจครับ”

“อะไรวะ ก็เห็นสวยๆ มาแจกขนมจีบให้แกตั้งเยอะเยอะ ก็เลือกมา ลักคนหนึ่งไม่ได้หรือไง”

“มีมาแต่ประเภทสวยแต่รูป จูบไม่หอมทั้งนั้นแหละครับ”

“โอ๊ย แบบนี้นั่นคงลงโลงไปก่อนได้อุ้มเหลนแน่ๆ”

มงคลตัดพ้อแล้วก็มองหน้าหลานชายทีหนึ่ง รู้ว่ารายนี้หัวแข็งยิ่งกว่า ต่อไม้ ถ้าเอ่ยคำว่าไม่ก็คือไม่ แต่อย่างน้อยถ้าไม่หาหลานสะใภ้ให้ ก็ช่วยเพลๆ เรื่องทำงานบ้างก็ดี เพราะเขาไม่อยากให้หลานตายก่อนตัวเอง

“ก็ได้ เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนก็ได้ แต่แกนะ พักผ่อนบ้างหรือเปล่า จันไม่เห็นแกไปเที่ยวไหนกับใครเลย ไอ้เพื่อนที่เคยสนิทกับแก มันไปไหนหมด ไม่เห็นติดต่อกันบ้าง”

“ช่วงนี้งานยุ่งทุกคนครับ”

“เหรอ” มงคลรับคำแต่ก็ไม่ค่อยเชื่อเท่าไร แล้วจึงยื่นข้อเสนอที่เพิ่งคิดได้อย่างปัจจุบันทันด่วน “จันเอาอย่างนี้ดีไหม ที่จะไปงานเปิดตัวรีสอร์ทของสินธร แกช่วยอยู่พักนึงสักหนึ่งอาทิตย์ ถ้าแกอยู่ครบหนึ่งอาทิตย์ จันจะไม่รบเร้าให้แกหาเมียหนึ่งปีเลยเป็นไง”

“พูดจริงหรือครับ”

ครุฑชักสนใจ อย่างน้อยถ้าปู่ไม่รบเร้าอยากให้เขาหาหลานสะใภ้ เขาก็ไม่ต้องทำหน้าเมื่อยแบบนี้น้อยๆ แล้วก็ยังสบายหู ไม่ต้องวุ่นวายใจกับเรื่องแบบนี้ไปหนึ่งปีเต็มๆ

“เออ จริง”

มงคลรับปากอย่างไม่มีทางเลือก ในเมื่อเป็นคนยื่นหมยยื่นแมวไปเอง แล้วด้วยความเป็นผู้ใหญ่กว่าจึงต้องรักษาคำพูดให้ได้ด้วย

“งั้นเรามาทำข้อตกลงกันใหม่ครับปู้”

ศรุตเปิดฉากทำตัวเป็นหมาป่าเตรียมตะครุบเหยื่อ แต่เหยื่อคราวนี้เป็นข้อตกลงอันแสนหวาน ไม่ใช่เหยื่อที่เขาจะทำให้ปั่นป่วนหรือยอมสยบแต่อย่างใด

“ได้ทีเชียวนะไอ้ตัวดี หลอกคนแก่ให้ตกปากรับคำเหี้ย ถนัดนัก”

“ก็ปู้สอนผมเองว่า โอกาสไม่ได้มาหาเราบ่อยๆ ถ้าจะเป็นผู้บริหารก็ต้องรู้จักถอย และก้าวเมื่อถึงเวลา”

“เออ เอากับมัน”

มงคลได้แต่ถอนหายใจ แต่สุดท้ายก็ต้องยอมทำสัญญาข้อตกลง

“ถ้าเกยอัมพักร้อนอยู่ที่เกาะนั้น ทำตัวสบายๆ เทียวหาความสุขใส่ตัวสักเจ็ดวัน แล้วก็ห้ามเอาเลขาฯ ของแกไปที่เกาะด้วย เพราะฉันรู้ว่าถ้าแกเอาไป แกต้องแอบทำงานหรือติดต่อเรื่องงานแน่ ถ้าแกอยู่ห่างๆ งานได้ครบเจ็ดวัน พักผ่อนพักร้อนให้เต็มที่ตามกำหนดได้ ฉันก็จะทำตามข้อตกลงกันได้ จะไม่ถามหาหลานสะใภ้ก็เป็นเวลาหนึ่งปี”

“ปู้สัญญาแล้วนะ” เข้าย้าเพื่อไม่ให้ท่านบิดพลั่ว

“เออ สัญญา ให้แม่เอบเป็นพยาน หรือแกจะอัดคลิปเอาไว้ให้เข้ากับยุคสมัยเลยไหม”

มงคลเกล้งประชดไปอย่างนั้น แต่รู้ว่าหลานชายไม่ทำแน่ เพราะตั้งแต่มีลูกชายจนถึงหลานชายคนนี้ เขาอบรมสั่งสอนมาอย่างดี ให้รู้จักรักษาสัญญาไม่ว่ากับใคร และไม่ให้รับปากรับคำใครพล่อยๆ ถ้าทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นตัวเขาจึงต้องเป็นแบบอย่างที่ดี

“ผมเชื่อในคำสัญญาของปู้” ศรุตยอมทำข้อตกลง แล้วยิ้มอย่างเป็นต่อ “ผมจะอยู่บนเกาะนั้น เทียวพักผ่อนจนครบเจ็ดวัน แต่ตอนนี้ขอตัว

ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะครับ พอติดกับพวกไอริช ไ้มิลไว้”

คนเป็นปู่ได้แต่มองตามอย่างเหนื่อยใจ แล้วจึงกลับเข้าไปในห้องนอนของตัวเอง โดยมีแม่บ้านตามเข้าไปดูอย่างใกล้ชิด จนกระทั่งหลายนาทีต่อมาก็ได้ยินเสียงรถของศรุตแล่นออกไป แม่บ้านจึงเดินออกมาดูความเรียบร้อยก่อนจะกลับเข้ามารายงาน

“ไปแล้วละคะคุณท่าน”

“เฮ้อ เจ้ารุตนี่มันจริงๆ เลย”

“แต่คุณท่านคะ ดีแล้วหรือคะที่ให้คุณรุตกลับไปทีเกาะนั้นอีกครั้ง”

“ไม่ต้องห่วงหรอกแม่เอิบ” มงคลเข้าใจดีว่าแม่บ้านห่วงอะไร “เรื่องมันก็ผ่านมานานแล้ว เจ้าศรุตเองก็ไม่ใช่เด็กๆ แล้วด้วย อีกอย่างนะ... ทุกคนมีสิ่งที่จะต้องก้าวข้ามมันไปให้ได้ ไม่ว่าจะดีหรือร้าย เมื่อมันคืออดีต มันคือสิ่งที่เราผ่านมาแล้วและไม่หวนคืนมาอีก”

“ก็จริงอย่างที่คุณท่านว่าค่ะ” แม้จะเข้าใจแต่ก็ยังอดเปรยไม่ได้ “ไม่รู้ว่าคุณนั้นจะเป็นยังไงบ้าง ตัวเล็กนิดเดียว แต่กล้าหาญแล้วก็อดมากเลยทีเดียว”

มงคลฟังแล้วก็ได้แต่ยิ้ม ไม่พูดอะไรต่อ ก่อนจะเดินไปที่หิ้งพระที่อยู่ในห้องนอน เพื่อสวดมนต์ไหว้พระ แม่บ้านจึงออกจากห้องไปอย่างรู้งาน โดยไม่รู้เลยว่าตอนนี้ประมุขของบ้านนั้นกำลังคิดว่า คนเราบางครั้งมันก็ผูกพันกันด้วยโชคชะตา บางคนเคยได้เจอกันและต้องห่างกัน แต่สุดท้ายเมื่อชะตามันถูกกำหนดไว้แล้ว ต่อให้มีเรื่องใดมาขวางกัน มันก็ต้องกลับมาเจอกันอยู่ดี เหมือนอย่างว่ามันกำลังจะเกิดกับหลานชายของเขา!

๓

ครู่ต่อมาถึงฝั่งที่นัดรามีลกับธนริศไว้ แต่เขาไม่ได้ไปนั่งโต๊ะที่จอง
กลับเดินไปที่เคาน์เตอร์บาร์แทน เพราะเพื่อนยังไม่มา จึงไม่ออกไปนั่งดื่ม
เจียบๆ คนเดียว มั่นนำเบื่อเกินไป มานั่งดูบาร์เทนเดอร์ผสมค็อกเทลไป
คุยไปยังดีกว่า

“ขอมาร์ตินี่”

ชายหนุ่มสั่งเครื่องดื่มแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา นึกขึ้นได้ว่าต้อง
จัดการเรื่องตัวเครื่องบินใหม่ จึงพิมพ์ข้อความส่งให้เลขา ส่วนตัวไปจัดการ
รวมทั้งกำชับไปด้วยว่าให้เลขาฯ รอสแตนด์บายอยู่บนเกาะสมุย ระหว่าง
ที่เขาต้องติดแห้งกอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน ตามข้อตกลงของผู้เป็นปู่

พอส่งข้อความเสร็จก็วางโทรศัพท์มือถือไว้บนโต๊ะ ก่อนจะเงยหน้าขึ้น
มองบาร์เทนเดอร์ที่กำลังทำเครื่องดื่มให้ลูกค้าก่อนหน้านี้อยู่ มันเป็นค็อกเทล
สีสวยหวาน เขาจึงดูไปเพลินๆ แล้วก็ชวนคุยไปด้วย เพราะลีลาการผสม
เครื่องดื่มของบาร์เทนเดอร์ไม่เบาเลยทีเดียว

“แก้วนี้ชื่ออะไร”

“ฟิงก์เลดี้ครับ” บาร์เทนเดอร์หนุ่มตอบแล้วถามกลับ “เพิ่งเคยมาที่นี่ครั้งแรกหรือครับ”

“คุณจำหน่ายลูกค้าได้ทุกคนเลยหรือ”

“ถ้าเป็นข้างล่างคงไม่ครับ แต่สำหรับบนนี้ วิไอพี ส่วนใหญ่จะเป็นลูกค้าประจำครับ ก็เลยจำหน่ายได้เป็นส่วนใหญ่” บาร์เทนเดอร์ตอบขณะเอามะนาวฝานบางๆ กับเชอร์รี่มาประดับแก้ว

ครูดพยกหน้าแล้วนึกไปถึงเลขาฯ ของตัวเอง ที่ช่างเลือกสถานที่ได้ดีจริงๆ แต่ก็ถูกใจเขาเหมือนกัน เพราะว่าข้างบนนี้คนไม่ค่อยพลุกพล่านเหมือนข้างล่าง

หลังจากที่บาร์เทนเดอร์หนุ่มนำแก้วค็อกเทลที่ทำเสร็จแล้วส่งให้พนักงานนำไปเสิร์ฟ เขาจึงชวนคุยต่อ ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเลือกค็อกเทล เพราะลูกค้าบางคนก็ไม่ได้เจาะจงแบบเขา บอกแค่วันนี้อยากดื่มแบบนั้นแบบนี้ หลังจากคุยกันไปสักพักจึงได้รู้ว่าบาร์เทนเดอร์ตรงหน้าชื่อบรีม ทำงานที่นี่มาเจ็ดปีแล้ว เป็นทั้งบาร์เทนเดอร์และหุ้นส่วนของผับนี้

ชายหนุ่มพูดคุยไปเรื่อยจนกระทั่งช่วงจังหวะหนึ่ง เขาเห็นจากทางตามีพนักงานผู้ชายคนหนึ่งเดินออกมาจากห้องด้านหลังแต่ก็ไม่ได้สนใจ เพราะตอนนี้บาร์เทนเดอร์เริ่มทำค็อกเทลแก้วต่อไปที่แค่เห็นเขาก็รู้ได้โดยไม่ต้องถามเลยว่าเมนูนี้ชื่ออะไร เพราะตอนอยู่อเมริกาเคยลองและจำได้ว่าซัดไปห้าชอตจนหลับเป็นตายข้ามวันเลย

“บี ฟิฟตีทู ตั้งแต่ตอนนี้ อิม...”

เขาเพิ่มพำเบาๆ มุ่งความสนใจไปที่ค็อกเทลตรงหน้า จึงไม่ทันเห็นว่าพนักงานที่เขาเห็นจากทางตาคอนนั้นกำลังมองมา แถมยังอ้าปากค้างเสียด้วย

“นั่นมันเจ้าชายน้ำแข็ง คนที่ไอ้แสนบอกว่ารู้จักคุณปู่หว่า!”

ปณิธาติดพลางมองไปยังพี่ชาย พยายามหาทางออกให้เพื่อนที่ยังไม่ออกมาตรงเคาน์เตอร์ ถ้าออกมาแล้วเจอกับผู้ชายสุดหล่อคนนี้ละก็ งานเข้าแน่!

ถึงแม้ว่าทั้งสองคนจะแต่งตัวด้วยชุดพนักงานผู้ชายและใส่วิกผมสั้นอยู่ แต่ถ้าเคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อน ร้อยทั้งร้อยก็น่าจะเอ๊ะใจสงสัยบ้างว่าใช้คนเดียวกันหรือไม่ เพราะฉะนั้นอย่าให้เขาเจอแสนรักเลยจะดีกว่า!

ปณิตาคิดพลางหันหลังให้เคาน์เตอร์ที่ศรุตนั่งอยู่ แล้วแสร้งทำเป็นว่ากำลังหาขวดเครื่องดื่มชนิดหนึ่งบนชั้นวางเครื่องดื่ม แต่พอเข้าไปยืนด้านหลังพี่ชายได้ก็เอาหลังพิงคนเป็นพี่ แล้วส่งเสียงเรียกพอให้ได้ยินกันสองคน

“พี่ปริม เสร็จแคว้นแล้วออกไปคุยกันหน่อย”

ปริมได้ยินเสียงน้องสาวแต่ไม่ค่อยชัดเจน เพราะมีเสียงเพลงกลบอยู่ จึงเอียงหน้าไปหาเล็กน้อย

“ว่าอะไรนะ”

“ออกไปคุยกันหน่อย เลนล่างมีประเด็น!”

ปณิตาใช้โคดลับประจำกับพี่ชายเวลาที่ทั้งสองคนต้องการแอบปรึกษาม้าทำอะไรสักอย่าง แต่ที่นี่ไม่มีป้ากับม้าอยู่ ทำให้ปริมไม่เข้าใจว่าน้องสาวเป็นอะไร แต่พอจะหันหน้าไปถามตรงๆ แม่้องตัวดีก็เอาข้อคอกกระหู่ใส่เหมือนจะบอกว่าอย่าหันมา

ท่าทางของคนสองคนหลังเคาน์เตอร์ดูเหมือนจะคุยกันแบบแปลกๆ ทำให้ศรุตเริ่มสงสัย จะว่าเป็นคุรักที่ทำงานไปแล้วแอบพลอดรักกันแบบเนียนๆ ก็ไม่ใช่ เพราะดูเหมือนกำลังซุบซิบกันอยู่มากกว่า

แล้วจะซุบซิบทำไม ไม่อยากให้เขารู้หรือ แล้วไม่อยากให้รู้เรื่องอะไรในเมื่อเขาเพิ่งมาที่นี่ครั้งแรก

ศรุตคิดแล้วก็ทำเป็นไม่สนใจ แต่แอบชำเลืองมองปฎิกริยาทั้งสองคนเป็นระยะ แล้วอึดใจถัดมาพนักงานผู้ชายอีกคนก็เดินถือลังใส่แก้วออกมาจากด้านหลัง

“แก้วมาแล้วครับ”

แสนรักในคราบของหนุ่มน้อยผมสั้น ใส่ชุดพนักงานเรียบร้อยเดินออกมา แต่หล่อนยังไม่ทันได้มองลูกค้า มีแต่ปณิตาเท่านั้นที่หันขวับมามอง

เพื่อนสลับกับคร่ำครวญไปหน้าเหยเกสรๆ เพราะคร่ำครวญไปมองแสงรักพอดี
ตอนที่หล่อนพูดว่าแก้มาแล้ว

“ไม่ทันแล้ว...”

แสงรักในคราวหนุ่มน้อยจำแลงพอเห็นคร่ำครวญเต็มตา ก็ชะงักไปเล็กน้อย
ก่อนจะตีเนียนด้วยการส่งยิ้มให้เหมือนกับพนักงานยิ้มให้ลูกค้า พยายาม
ทำตัวให้เป็นปกติทั้งที่ตอนนี้หัวใจลงไปกองอยู่ที่ตาตุ่มแล้ว เพราะตอนนี้
เขาทำเพียงแค่มองโดยไม่ได้พูดอะไร แล้วก็ไม่ได้ถามเหมือนอย่างที่เคยในละคร
ชอบถาม เวลาตัวละครหนึ่งจดจำคนที่เคยเจอกันมาแล้วได้หรืออาจจะรู้สึก
ไม่แน่ใจ

‘เธอมาทำอะไรที่นี่’

หรือ

‘หน้าคูนๆ นะ เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า’

แต่คำเหล่านี้ไม่ได้หลุดออกมาจากปากเขาเลยแม้แต่บ่อย จนหล่อน
เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าเขารู้หรือไม่ได้หรือเปล่า หรือว่ากำลังสับสนว่าใช่หล่อน
หรือไม่ใช่กันแน่ แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร หล่อนก็ควรออกไปจากตรงนี้
ให้เร็วที่สุด แล้วก็ต้องไปแบบแนบเนียนเสมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นด้วย

แสงรักคิดแล้วก็เอาแก้วไปวาง ทำตัวตามปกติ มีแต่ปนิตาท่านั้น
ที่ยังมองคร่ำครวญที่มองแสงรักที่ เริ่มคิดว่าหรือคร่ำครวญจะเียงแบบพระเอกในละคร
ที่แค้นางเอกปลอมตัวเป็นผู้ชาย ใส่วิกผมสั้นนิดหน่อยก็จำไม่ได้แล้ว แต่ก็
ยังไม่ไว้ใจ จึงทำเป็นเดินไปหาแสงรัก พออีกฝ่ายวางของเรียบร้อยแล้วและกำลัง
จะเดินกลับเข้าไปข้างหลัง ปนิตาก็รีบตามเข้าไปด้วย

พอเข้ามาในห้องได้ คนที่หายใจหายคอไม่คล่องก่อนหน้าเพื่อนก็ยัง
คำถามยาวเหยียดใส่เลย

“โอ้แสงรัก นั่นมันคุณเจ้าชายน้าแข็งของแกนี่ เขาจำได้หรือเปล่าวะ
จะเป็นเรื่องไหนวะเนี่ย”

“แกถามฉัน แล้วฉันจะไปถามใครล่ะ” แสงรักย้อนก่อนถอนหายใจ

เอื้อมมือใหญ่ “ตอนฉันเงยหน้ามาเจอเขา หัวใจนี่หล่นไปกองที่ตาตุ่มเลย”

“เกาะแค่กองที่ตาตุ่ม ฉันนะหัวใจจะวายตายไปก่อนแกอีก” ปนิตา
ว่าแล้วถามต่อ “เอาไงต่อดี”

“เอาไง ก็คงต้องดูท่าที่กันไปก่อน เขาอาจจะจำฉันไม่ได้ก็ได้” หล่อน
พยายามใจเย็นและบอกให้เพื่อนใจเย็นด้วย “แกจำได้ไหม ตอนที่เขาไปส่ง
ฉันที่บ้านแก แล้วคิดว่าแกเป็นพี่สาว เขายังฟ้องเสียขนาดนั้น ถ้าเห็นฉัน
ที่นี่แล้วจำได้ เขาน่าจะจำฉันแล้ว ไม่นิ่งอยู่อย่างนั้นหรอก”

“ก็จริง แต่ถ้าเขาเจอเล่นงานแกหลังเลิกงานหรือรอไปเล่นงานตอนแก
ไปทำงานกับเขาละ”

“ถึงตอนนั้นฉันก็แค่ยื่นกรานเป็นกระต่ายขาเดียว ว่าฉันไม่เคยมา
ที่นี่ก็สิ้นเรื่อง”

“ฉันแกจะอยู่ทำงานต่อใช่ไหม”

“อืม คงต้องอยู่ต่อแหละ ชื่นจู่ๆ หายไป เขาก็ต้องสงสัยอีกว่าใช้ฉัน
แน่ รอดูสถานการณ์ไปก่อนแล้วกัน”

ปนิตาพยักหน้าเข้าใจ จากนั้นสองสาวในคราบหนุ่มน้อยก็กลับไป
ทำงานต่อ โดยแสนรักก็ทำหน้าที่ตามปกติ คอยยกเครื่องดื่มและกับแกล้ม
ไปเสิร์ฟลูกค้า ส่วนศรุตนั้นลุกจากเคาน์เตอร์บาร์กลับไปนั่งที่ชุดโซฟาที่
จองไว้ เพราะเพื่อนที่นัดกันไว้มานแล้ว

แสนรักเห็นเขาคุยอยู่กับผู้ชายรุ่นราวคราวเดียวกัน จนกระทั่งคนที่
เพิ่งมาใหม่สั่งเครื่องดื่มและหล่อนต้องนำไปเสิร์ฟ เจ้าตัวจึงเสี่ยงตายไปเสิร์ฟ
ให้โดยไม่ได้อาณพนักงานอีกคนทำแทน เพราะอยากดูปฏิกิริยาของศรุตว่า
ตกลงแล้วเขาจำหล่อนได้จริงๆ หรือว่าจำไม่ได้กันแน่

“แมนฮัตตันครับ”

หนุ่มน้อยจอมปลอมบอกแล้วจึงวางแก้วลงบนโต๊ะ ในขณะที่ศรุต
หันมองเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรนอกจากชวนเพื่อนคุยแล้วถามถึงใคร
อีกคน ที่ทำให้แสนรักรู้ว่าโต๊ะนี้จะมีแขกตามมาอีกคน

“ว่าแต่ไอ้หมียักซ้อออกมาหรือยังเนี่ย”

“ยังไม่รู้เลย เมื่อกี่โธ. ไปมันก็ไม่ยอมรับสาย” รามิลตอบแล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดูครั้งหนึ่ง เกรงว่าเพื่อนอาจโธ. กลับมาแล้วตนเองไม่ได้ยิน แต่สถานะการแจ้งเตือนก็ยังคงว่างเปล่าเช่นเดิม “นี่มันก็ไม่โธ. กลับมาเลย สงสัยซัปรถอยู่”

แสนรักได้ยินคำตอบนั้นหลังจากเลิฟเครื่องดื่มเรียบร้อยแล้ว แต่อยากดูปฏิกิริยาของศรุตต่อ จึงถามคนที่นั่งอยู่กับเขาเป็นการถ่วงเวลา

“รับกับแก้มอะไรเพิ่มไหมครับ”

“ยังก่อนน้อง เดี่ยวมีมาเพิ่มอีกคน ครบแล้วค่อยสั่งทีเดียว”

รามิลตอบแต่กลายเป็นการให้ข้อมูลต่อแสนรักไปโดยไม่ได้ตั้งใจ แสนรักจึงเล่นบทพนักงานต้อนรับด้วยการแนะนำด้วยความใส่ใจ

“ถ้าต้องการสั่งเครื่องดื่มหรือกับแก้มเพิ่ม เรียกพนักงานได้ทุกเมื่อเลยนะครับ”

หญิงสาวในคราบหนุ่มน้อยบอก แล้วจึงค้อมกายเล็กน้อยก่อนจะเดินออกมา แต่ก่อนออกมาก็อดเหลือบมองศรุตอีกเล็กน้อยไม่ได้ เขาไม่ได้หันมามองหล่อน ทำทางไม่สนใจอะไรเลยด้วยซ้ำ แล้วพอหล่อนก้าวออกมาได้สองก้าว เขาก็ชวนเพื่อนคุยต่อ รวากับว่าไม่ได้อะใจเลยสักนิดว่าหล่อนเป็นใคร

‘แบบนี้วางใจได้หรือเปล่าเนี่ย’

หล่อนคิดแล้วเดินกลับมาที่เคาน์เตอร์บาร์ แต่แอบหันไปมองศรุตกับเพื่อนของเขาอีกครั้ง เห็นสองหนุ่มยังนั่งคุยกันดื่มกันไปตามปกติ และเพราะที่นั่งของพวกเขาอยู่ตรงระเบียงที่มองลงไปชั้นล่างได้ บางครั้งก็เห็นสองหนุ่มมองลงไปบ้างเหมือนดื่มด่ำกับบรรยากาศตามปกติ

จนกระทั่งผ่านไปพักใหญ่ คนที่นั่งอยู่กับศรุตก็เดินไปทางห้องน้ำ แต่ครูเดียวก็เดินออกมาและลงไปข้างล่าง แสนรักจึงคิดว่าห้องน้ำข้างบนอาจจะไม่ว่าง เขาจึงลงไปใช้ข้างล่าง ส่วนศรุตก็ยังนั่งดื่มอยู่ที่เดิม แต่แวบหนึ่ง

ตอนที่เขาหันมาทางเคาน์เตอร์บาร์ ไม่รู้ว่่าหล่อนคิดไปเองหรือเปล่า เหมือนเห็นเขายิ้มมุมปาก ทำเอาหล่อนเริ่มหนาวๆ ร้อนๆ จากที่ตอนแรกเห็นเขาเฉยมาตลอด

‘เอาไงดีแสนรัก แกควรชิงตอนนี้หรือรอดูสถานการณ์ต่อดี’

ฝ่ายศรุตที่จิตใจหั่นมายิ้มให้เพราะรู้ว่าแสนรักคอยมองเขาอยู่แล้ว และเขาก็ไม่เียงพอถึงขั้นแยกหล่อนไม่ออก ถึงจะแต่งตัวเป็นผู้ชาย ใส่วิกผม แต่ปฏิกิริยาแรกของหล่อนที่ชะงักตอนเห็นหน้าเขานั้นแหละมันช่วยตอบทุกคำถามที่เขาสงสัยได้เป็นอย่างดี เพราะถ้าหากหล่อนไม่ใช่แสนรัก เป็นแค่ไอ้หนุ่มน้อยหน้าเหมือน ไม่มีทางที่จะมีปฏิกิริยาอย่างนั้นแน่

“เดี๋ยวลูกันแสนรัก!”

ศรุตเพิ่มพ่่าพาลายยกแก้วมาร์ตินี่ขึ้นจิบ สีหน้าของเขายังเรียบเฉย แต่ดวงตากลับวาวขึ้นเหมือนหมาป่าที่กำลังสนุกกับการทำให้เหยื่อปั่นป่วน

หลังจากรามิลกลับมาที่โต๊ะ สองหนุ่มก็นั่งคุยกันอีกครู่ใหญ่ แต่ช่วงหนึ่งศรุตเห็นเพื่อนมองลงไปข้างล่างอย่างสนใจ เขาจึงมองตามสายตาของเพื่อน ก็เห็นว่ากำลังมองแม่สาวคนหนึ่ง เขาเพิ่งสังเกตว่าผมของหล่อนเป็นสีน้ำตาลอ่อนที่ค่อยๆ ไหล่งมาเป็นโทนชมพูในช่วงปลาย ยิ่งเจ้าตัวมัดจุกครึ่งหัว...ส่วนที่เป็นสีชมพูจึงปรากฏให้เห็นเด่นหรา นอกจากนี้สาวเจ้ายังสวมเซ็ทสีขาวเปิดไหล่ที่แม้จะไม่รัดรูปนัก ทว่าการผูกชายเสื้อไว้เหนือสะดือก็เผยให้เห็นเอวคอด รับกันกับบันท้ายกลมกลิ้งภายใต้กางเกงยีนส์สั้นแซมอูหู

‘ท่าทางจะเขี้ยวไม่เบา...’

ว่าแต่เดี๋ยวนี้อรามิลรสนิยมเปลี่ยนไปขนาดนี้เชียวหรือ เมื่อก่อนไม่เห็นชอบสาวแซ่ๆ ขนาดนี้ สงสัยเบื่อความจำเจ แต่ว่าผู้หญิงคนนั้นหน้าตา ยังดูเด็ก แอบมาเที่ยวแล้วโก้งอายุหรือเปล่าก็ไม่รู้

“นี่แกเปลี่ยนแนวแล้วหรือไอ้มิล”

ศรุตเอ่ยแซว เวลาอยู่กับเพื่อนเขาจะทำตัวผ่อนคลายและเป็นกันเอง

ไม่วางตัวเป็นรูปปั้นน้ำแข็งเหมือนอยู่กับคนอื่น แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังนั่งและขี้เล่นน้อยกว่าเพื่อนอีกสองคนมาก

“เปลี่ยนแนวอะไรวะ”

รามิลหันมาตอบ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่มีหรือที่ครุฑจะปล่อยเรื่องสนุกแบบนี้ไปได้ เขาไม่ใช่คนชอบเย้าแหย่ใคร แต่ถ้าใครเปิดช่องโหว่ให้เขาล้วงความลับได้ เขาก็ไม่พลาดที่จะแกล้งเหมือนกัน

“ก็แม่เหี่ยวสาวหัวไฮ้โลดซมพูนั่นไง ฉันเห็นแกมองอยู่นะไอ้เสือ”

“ฉันต่างหากที่เป็นเหี่ยวเขา”

“ไอ้ว...พลาดแล้ว”

ครุฑทำเป็นร้องตกใจแล้วหลุดหัวเราะเล็กน้อย ไม่รู้ว่าจะขำรามิลหรือขำผู้หญิงที่คิดว่ารามิลเป็นเหี่ยวดี เพราะสมัยเรียนรามิลขึ้นชื่อว่าเสียซุ่มเห็นหนึ่งๆ ทำทางเหมือนสุภาพบุรุษ แต่เขี้ยวเล็บไม่ธรรมดา จนสาวๆ หลายคนคิดว่าเป็นผู้ชายที่เข้าง่ายและไม่มีพิษภัย แต่เขาคอนหนึ่งแหละที่ซอด้วง เพราะรามิลไม่ได้เป็นลูกแมวให้เกาหาง แต่เป็นเสือซุ่มขนานแท้

“น่าสงสารเด็กน้อย ว่าจะเป็นแม่เสือ ไม่เช็กประวัติเหี่ยวให้ดีเสียก่อน”

ชายหนุ่มพึมพำขณะมองลงไปยังแม่เสือที่ยังไม่รู้ชะตากรรมซ้ำไม่ออก แล้วก็รู้ว่าควรสงสารดีหรือไม่ แต่ถ้าพูดถึงชะตากรรมซ้ำไม่ออกแล้วละก็ คินนี่ก็มีผู้หญิงอีกคนหนึ่งเหมือนกัน ที่จะถูกเขาเล่นงานแบบซ้ำไม่ออก แล้วป่านนี้ก็คงยังไม่รู้ตัวด้วยว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ถ้าหมาป่าออกล่าเหยื่อ!

สองหนุ่มนั่งคุยนั่งดื่มกันต่อไป โดยตลอดเวลารามิลก็จะคอยมองผู้หญิงคนนั้นอยู่บ่อยๆ บางครั้งมองไปก็ยิ้มไปด้วย จนครุฑรู้สึกว่ารามิลนี่ รามิลมาแปลกกว่าทุกที เหมือนกับสนใจผู้หญิงคนนี้นี้นมากกว่าคนอื่นๆ ที่ผ่านมา จนกระทั่งดูเหมือนว่าแม่สาวแซ่บคนนั้นจะมีปัญหาที่จัดการไม่ได้ รามิลซึ่งมองอยู่นานมากแล้วจึงตัดสินใจหันมาบอกเพื่อน

“เดี๋ยวมา”

ครุฑไม่ต้องถามให้เหนื่อยเลยว่าอีกฝ่ายจะไปไหน เขายกแก้วมาร์ตินี่

ขึ้นจับขณะมองลงไป แม่สาวแซบคนนั้น แล้วไม่นานนักก็เห็นเพื่อนเดินเข้าไปกลางวง แต่ไม่รู้พูดอะไรกัน ก่อนที่นาที่ถัดมารามิลจะถูกผู้หญิงคนนั้นดึงออกไปจากตรงนั้นด้วยกัน

ชายหนุ่มรอดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป เพราะคิดว่าอีกเดี๋ยวรามิลคงพาเจ้าหล่อนคนนั้นขึ้นมาข้างบนนี้ แต่ที่ไหนได้ก็ฝ่ายกลับโทรศัพท์มาแทน “ว่าไงพ่อเสือ”

“ขอโทษทีวะ ฉันคงไม่กลับเข้าไปแล้ว ต้องไปจัดการอะไรหน่อย”

เขาถึงกับแอบถอนหายใจเบาๆ รู้เลยว่าเรื่องที่จะไปจัดการคืออะไร ก็เล่นลากันออกไปแบบนั้น แล้วระดับไอ้เสือซุ่มมีหรือจะปล่อยเหยื่อไปง่ายๆ อย่างน้อยแม่เหยื่อสาวนั้นคงต้องเป็นมือค้ำเนื้อหวานในคืนนี้แน่ๆ

“ตามสบาย” เขายอมให้แต่ก็ออกอาการเซ็งเล็กน้อย จึงได้แต่เหยยทั้งท้าย “ออกจากนี้ไปสองร้อยเมตรมีร้านสะดวกซื้ออยู่ ถ้าไม่ได้เตรียมมาก็แวะซื้อถุงยางเสียด้วยละ ถุงยางจากสาวของแปลกมันไม่น่าไว้วางใจ”

“ไอ้บ้า” รามิลพูดแค่นั้นแล้วก็ตัดสายไป

ครู่หนึ่งทำหน้าเซ็งๆ ที่โดนเพื่อนทั้งอยู่ลั๊กพัก ตาก็เหลือบไปเห็น แสนรักในคราบหนุ่มน้อยที่เฟิงเสิร์ฟเครื่องดื่มเสร็จนุ้ยไปบอกพนักงานที่เคาน์เตอร์ ทำมือเหมือนขอไปห้องน้ำ เท่านั้นแหละครู่ก็ตัดสินใจหาเรื่องแก้เซ็งได้ทันที!

ชายหนุ่มลุกจากโซฟาหลังจากเห็นแสนรักเดินเลี้ยวเข้าไปตรงทางเข้าห้องน้ำได้เล็กน้อย เขาเดินไปตรงนั้นและยืนรออยู่ตรงโถงทางเดินหน้าห้องน้ำที่แบ่งโซนไว้สำหรับห้องน้ำของลูกค้าและห้องน้ำของพนักงาน

‘หมดเวลาจอมปลอมของเธอแล้วแสนรัก’

เขายืนรออยู่ตรงนั้นจนกระทั่งแสนรักออกมาจากห้องน้ำ ซึ่งหล่อนก็พลาดที่เข้าห้องน้ำหญิงเพราะพนักงานที่นี้รู้กันดีอยู่แล้วว่าหล่อนเป็นผู้หญิง และเพราะมัวแต่ก้มหน้าก้มตาตรวจความเรียบร้อยของเสื้อผ้า เลยไม่ทันได้มองว่ามีคนยืนดักรออยู่ มาเซ้งกและได้เงยหน้าขึ้นมองก็ตอนที่จู่ๆ ก็มีคน

มายืนขวางทางข้างหน้านั่นแหละ

‘คุณครูต!’

แสนรักภูทอนในใจ ยืนตัวแข็งพูดอะไรไม่ออกไปบอิดใจใหญ่ แต่พอตั้งสติได้หล่อนก็ฝันส่งยิ้มให้เขา เพราะยังอยู่ในคราบของพนักงาน แต่ครูตไม่ยอมให้หล่อนตีเนียนไปได้ง่ายๆ

“เธอคิดว่าฉันจำไม่ได้เหรอ”

“จำอะไรครับ”

หล่อนทำไขสือ ตีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ ครูตจึงเปลี่ยนเป็นเรียกชื่อหล่อนตรงๆ

“แสนรัก”

เจ้าของชื่อทำตาปริบๆ แล้วแสรังตมึนต๋อไปด้วยการเปลี่ยนการเรียกชื่อของเธอให้กลายเป็นความหมาย ทำเป็นเข้าใจว่าเธอเกิดสนใจพนักงานคนหนึ่งขึ้นมา แต่พนักงานคนที่ว่านั้นไม่สามารถตอบรับน้ำใจของเธอได้

“ขอโทษด้วยครับคุณลูกค้า ผมไม่มีรสนิยมเพศเดียวกันครับ ขอตัวก่อนนะครับ”

แสนรักบอกแล้วทำท่าจะแยกตัวไปดี๊ดี แต่ครูตยังก้าวเข้ามาขวางไว้ ทำท่าเขาบอกชัดว่าไม่ให้หล่อนไปไหนทั้งนั้นจนกว่าจะเคลียร์กับเขาเรียบร้อยแล้ว

“ถอยถอยครับคุณลูกค้า ผมต้องไปทำงานต่อครับ”

หล่อนพยายามทำใจดีสู้เสือ แล้วก็รู้ว่ามันสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดมาดลใจให้ตัวช่วยพิเศษคนนี้โผล่มา เมื่อจู่ๆ ก็มีเสียงทักทายครูตดังขึ้นด้านหลัง

“อ้าว นั่นใช่คุณครูตหรือเปล่าครับ”

ครูตหันมองตามเสียงเรียกขาน แล้วก็เห็นผู้ชายพุงพลุ้ยคนหนึ่งเดินมาทางนั้นพอดี เขาจำได้ว่าอีกฝ่ายเป็นเจ้าของธุรกิจส่งออกไม้แปรรูปยักษ์ใหญ่ แล้วก็เป็นผู้ลูกค้าคนสำคัญ เพราะน้องสาวของลูกค้าคนนั้นเพิ่งจัดงานแต่งงานใหญ่โตที่โรงแรมของเขาไปเมื่ออาทิตย์ก่อนนี่เอง

“คุณประพาส”

“ใช่คุณจริงๆ ด้วย มาเที่ยวหรือครับ”

เจ้าของชื่อประพาสถามต่อ แสนรักจึงสบโอกาสช่วงที่ศรุตเพลอ รีบแผ่นแนบไป ชนิดที่ศรุตเองก็ยิ่งคว่ำตัวไว้ไม่ทันและไม่สามารถรั้งหล่อนไว้ได้ด้วย เพราะจะเสียมารยาทกับคนที่เข้ามาทัก

เขาจึงได้แต่ตั้งเป้าไว้ในใจว่า ถ้าหล่อนมาทำงานในฐานะนักศึกษาฝึกงานเมื่อไหร่ เขาจะชักให้ชาวเล้าก็จะเป็นฝ่ายบุคคลหักคะแนนพฤติกรรมของหล่อนลึบคะแนน โทษฐานที่กล้าวิ่งหนีเขาวุ่นนี้!

ทางด้านแสนรักที่หลุดจากศรุตมาได้แล้วก็รีบกลับเข้าไปที่ห้องพักพนักงาน ใช้โทรศัพท์มือถือโทร. หาเพื่อนเพื่อจะขอลับก่อน เพราะคิดว่าถ้าอยู่ต่อ ศรุตต้องมารอดักตอนเลิกงานแน่

ปณิดาเข้าใจ แล้วจึงรีบกวานให้พนักงานคนหนึ่งไปส่งแสนรักที่สถานีรถไฟฟ้า ส่วนตัวเองก็ตีมีนบอกพี่ชายว่าพอดีที่บ้านแสนรักมีปัญหา เลยต้องขอลับไปก่อน โดยวันนี้แสนรักจะได้รับค่าจ้างเพียงแค่ครึ่งเดียวเท่านั้น

ฝ่ายศรุตที่ทักทายกับประพาสอยู่ครู่หนึ่งก็ผละกลับมาที่โต๊ะ ไล่เลี่ยกับธนริศ เพื่อนอีกคนที่นัดกันไว้มาถึงพอดี แต่เจ้าตัวดันพกความหงุดหงิดติดหมัดมาด้วย เพราะไปโดนผู้หญิงคนหนึ่งลुบคม ถึงขั้นอารมณ์เสียหัวพัดหัวเหวี่ยงสไตร์ลหมีขี้โมโหเลยทีเดียว แม้จะผ่านไปสองชั่วโมงกว่าก่อนจะแยกย้ายกันกลับ แต่ศรุตก็ยังคงไม่อาจสลัดเรื่องของแสนรักออกไปได้

ถ้าเจอกันอีกครั้งหน้าจะชักให้ชาวเล้าทีเดียว!